

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

1 (103) | 2009

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

**Успіх під час
кризи**

стор. 13

**Як реагуємо ми
на економічну
кризу**

стор. 20

читайте в номері:

4

Якими Господь хоче знайти нас при Його приході?

І.В. Каргель

8

160 років від дня народження Івана Веніаміновича Каргеля

Олег Рошук

10

З Єгипту

Чарльз Сперджен

13

Успіх під час кризи

Микола Романюк

18

Церкви шукають вихід з кризи: перебудова світової фінансової системи?

18

Напередодні Різдва в Українській церкві м.Еверет

Ольга Волчкова

Як реагуємо ми на економічну кризу

Вибір: ... погорювати за втратою

стор. 20

стор. 22

19

У Санта-Барбарі — гості...

Фаїна Борогіна

21

Соціальне опитування

Юля Марук

26

Поетична сторінка

28

Великодні мотиви

Леонід Коровник

29

У лев'ячій ямі

Володимир Либідь

Західне Українське
Євангельсько-Батистське
об'єднання, США

ВІСНИК духовно-просвітницький інформаційний журнал ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail:

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 266-8367,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США

та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,

CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

та країнах СНД:

Леонід Кришук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви та кошти передплатників.

річна ціна з пересилкою становить — \$25, бажаючі підписатися на журнал, надсилайте свої пожертви на адресу:

Herald of Truth

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди" обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються. Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ...08. формат 84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8. Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова фабрика «Християнське життя»" м.Луцьк, Україна, тел. (+38 0332) 71-08-74

Бог Господь — моя сила!

Шановний друже, Мир тобі!

Ти відкриваєш черговий примірник "Вісника Правди", бажаючи провести прийемний час у роздумах над Словом Божим та в колі тих, хто працює над журналом. В той час, коли ритм нашого життя прискорюється з кожним днем, а турботи і тривоги, хвороби і журба від збитків і втрат наповнюють наші серця — ми пропонуємо ідеальні ліки, — рецепти котрого є в особливій книзі — Біблії. Ап.Петро пропонує: **"Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами"** (1Петр.5:7).

Лише в Біблії є чудова новина про те, що про нас турбується Небесний Отець! Як пісню ми співаємо — *"Він один є тільки в силі зберегти в час кризи й катастроф..."* Одне це вже звільняє наші серця від смутку і відчаю. Наша тверда непохитна віра в Ісуса Христа та Його обітниця в усіх стресових ситуаціях — є те, на чому формується біблійне лікування будь-якої депресії. Не витримує сучасних стресів ні імунна, ні нервова, ні психомоторна система людини — це невід'ємна частина сучасного суспільства (дітей, молоді, дорослих і старих). Медицина називає це депресією. Тому Христос каже: **"Прийдіть до Мене..."**

Одного разу ввечері налетівший ураган знищив у одного фермера все його майно. Наступного ранку фермер оглядав знищений буревієм врожай і побиту худобу. Потім він повернувся в будинок, сів за стіл, відкрив Біблію і підніс руки до неба в своїй звичній подяці. Після хвилиної зосередженої мовчанки присутня при цьому сім'я почула його твердий і бадьорий голос: "Отче наш! Ми дякуємо Тобі за те, що Ти знайшов необхідним зберегти наше життя під час цього нещастя..."

"Бог є любов і милосердя". Це є підставою для того, щоб славити Його навіть і тоді, коли нас досягає нещастя. І ми з вами, шановні читачі, котрі сьогодні переживаємо чи то в Україні, чи в Канаді і США, чи у будь-якому іншому куточку скорботної Землі втрати та переживання, не є виключенням. Подібне, що трапляється з нами, траплялося і з іншими.

Катастрофи є результатом відповідних законів природи і не мають своїм завданням принести нам збитки і печаль. Кризи і економічна нестабільність є результатом людської діяльності або крахом наших матеріальних накопичень і сподівань.

Та Господь Бог, будучи Повелителем усього сутнього, управляє по Своему коткретному, досконалому та безвідказному плану. Він контролює все. І Його любов до нас більша, ніж до тих горобців, що без волі Його не падають на землю. Господь оберігає нас в усіх наших життєвих подіях.

Шановний друже, запрошуємо тебе приєднатися до молитви пророка Божого Авакума:

"Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках... а поле їжі не

вродило б, позникала отара з кошари... — то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого! Бог Господь — моя сила..." (Авакума 3: 17-19).

З повагою від редакції
Ігор Завірюха

Тож пильнуйте, і кожного часу моліться,
щоб змогли ви уникнути всього того, що має
відбутись, та стати перед Сином Людським!
(Лук.21:36)

Якими Господь хоче знайти нас при Його приході?

Про це Господь сказав у Лук.12:35-36: **“Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані! І будьте подібними до людей, що очікують пана свого, коли вернеться він із весілля, щоб, як прийде й застукає, відчинити негайно йому.”**

Новий Завіт повний повідомленнями про дивовижну подію — прихід Господній.

Хто уважно дослідив Новий Завіт, той знайшов, що в Євангеліях і посланнях 268 разів пригадується про прихід Господа. Із цього ми бачимо,

яке важливе місце займає ця звістка Господня, чи не повинне й воно в нас займати таке важливе місце, у наших пізнаннях, у нашому житті по вірі. Дорогоцінне те, що наш Господь Сам найбільше говорить про Свій прихід і про те, що у тісному зв'язку пов'язане з цією

У нашій тексті Господь нам говорить:

1. Якими ми повинні бути по відношенню самих до себе.
2. Якими ми повинні бути по відношенню до навколишніх.
3. Якими ми повинні бути по відношенню до Господа.

І. Якими ми повинні бути по відношенню самих до себе?

Христос говорить: **“Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані! (Лук.12:35)”** Це важливі слова для тих, хто йде Йому назустріч. Наші стегна — місце нашої сили, і якщо Господь говорить, щоб вони були підперезані, Він цим хоче сказати, що сила, яку ми одержали, не повинна бути дозвольна, але вжита на справу Його. Якщо ми простежимо на сході за підперезаною людиною, то нам буде цілком зрозуміло, що Господь хотів цим сказати:

А Підперезана людина — людина готова, або вже перебуває на роботі. У нашого Господа багато роботи в Його винограднику перед Його приходом. Із притчі Матв.20:1-16 ми знаємо, що хазяїн винограднику цілий день виходив, щоб прийняти працівників у свій виноградник, і навіть вийшов в одинадцятій годині, тобто саме надвечір. Усі, хто чекає Господа, чекають Його в одинадцятій годині. Ми бачимо, що по всіх ознаках ми перебуваємо в одинадцятій годині. У цій останній годині дуже багато роботи, можливо залишилася сама більша робота, але вона остання й тому Господь хоче, щоб усі руки були зайняті в Його винограднику. Тому що ця година перед закінченням дня, а потім буде віддана плата. Робота повинна звершуватись у великій старанності й із великою радістю та з усією силою. Тому Господь хоче бачити всіх, хто чекає Його, не сплячими, не ледачими, але в повній готовності й роботі.

Чи підперезані наші стегна для Його роботи? Як багато є тих, які навіть не зрозуміли, що вони найняті в Його виноградник для Його справи. Ми покликані не тільки їсти виноград, але й працювати. Багато хто думає, що християнство полягає тільки в насолоді: чути гарний спів, проповіді, щоб їх пестили й більше їм нічого не потрібно. Про Боже Царство, про те, як бути готовими до Його приходу, вони не думають. А заклик Господній в останню

годину звучить: **“Нехай підперезані будуть вам стегна...”**

В останню годину все буде відбуватися з поспішністю. Ми бачили, що відбулося в останньому сторіччі, і з тих пір робота посилено йде й останні, які не ввійшли, повинні ввійти першими. Перш ніж закриються двері, ми повинні їх переконати, тому що місце ще є, а виноградник Його повинен наповнитися. Багато хто думають, що це справа керівників, наставників, проповідників. Ні, усі діти Його повинні бути співробітниками Божими, тобто разом із Богом працювати на Його ниві. Свідчити про Господа повинні всі й усе життя: словами, учинками, молитвами, — усе повинне бути свідченням про Нього, і всі повинні бути свідками: чоловіки, жінки, юнаки й дівчата. Не підперезані стегна — неготовність до зустрічі з Господом.

Б Чоловік, оперезаний по стегнам на сході, означав також людину приготувану до бою. У Біблії ми багато разів читаємо: **“підперезаний по стегнам Своім”**. У Вих. 32:27 Господь велить усім синам Левія: **“І сказав він до них: Так сказав Господь, Бог Ізраїлів: Припашіть кожен меч свого на стегно своє, перейдіть, і верніться від брами до брами в таборі, — і повбивайте кожен брата свого, і кожен приятеля свого, і кожен ближнього свого. (Вих.32:27)”**. Давид і його люди часто чули цей заклик. Навіть нашому Господу перед Його приходом на землю було сказано: **“Прив’яжи до стегна Свого, Сильний, Свого меча, красу Свою та величність Свою. (Пс.44:4)”**.

Дні перед приходом Господа є часом великої боротьби. Тому кожен, хто хоче йти Йому назустріч, повинен бути підперезаним і готовим, тому що на кожному кроці він може зустріти ворогів. У диявола легіони служителів, яких він посилає зупинити нас на шляху до Господа, тому що цей шлях — очищення й перетворення в Його образ, а цього ніяк ворог не хоче допустити. Сатана, коли не може цілком стримати нас, він багато чого дозволяє нам на духовному ґрунті, він говорить: **“Ну якщо ти вже хочеш звернутися до Бога, звернися, але не будь, як інші, відвідай зібрання, послухай про прихід Господа, але й тільки, щоб до серця не доходило. Не будь переконаним увійти в першу любов Господню, і не будь як мудрі діви — повні Духа Святого”**. Тому багато потрібно перебороти, щоб досягти наміченої мети. Мета — їти повз домовини й смерті непошкодженим.

подією — якими повинні бути ми: **“Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським! (Лук.21:36)”**. Ніхто не повинен залишатися в темряві щодо цієї важливої події, залишаються лише ті, хто не дотримується Слова Божого. Майже скрізь, де Господь згадує про Свій прихід, Він прямо або побічно говорить про те, якими хоче нас бачити.

Дні перед приходом Господа є часом великої боротьби. Тому кожен, хто хоче йти Йому назустріч, повинен бути підперезаним і готовим, тому що на кожному кроці він може зустріти ворогів.

Ті, хто зустріне Господа, не вмруть, тому що смерть уже не владна над ними, вони вмерли раніше, вони перемогли того, хто має владу смерті, як Господь переміг. От із цієї причини Господь говорить: **“Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. (Еф.6:11,12)”**. Хто дійсно йде назустріч Господові, буде мати боротьбу із сатаною.

У посланнях до семи азійських церков книги Об'явлення другого й третього розділів, ми читаємо, що кожному хто перемагає, даються самі вищі блага, ці блага будуть дані при приході Господа, тому що шлях назустріч Богові має багато подвигів і великих воєн. Отже, якщо ми хочемо бути переможцями, то стегна наші повинні бути підперезані.

В Чоловік підперезаний по стегнам — людина готова до відходу. Остання ніч перебування Ізраїлю в Єгипті була чеканням повеління вирушити в дорогу. Звернемо увагу на те, як ізраїльський народ чекав. Ми читаємо:

“А їсти його будете так: стегна ваші підперезані, взуття ваше на ногах ваших, а палиця ваша в руці вашій, і будете ви їсти його в поспіху. Пасха це для Господа! (Вих.12:11)”. Вони стояли наготові — ні однієї хвилини більше перебувати в Єгипті, країні, де вони могли бути тільки рабами й прищельцями, їхні погляди йшли далеко, далеко в країну обітовану й серце їх поспішало туди, уперед, і як тільки вийшло повеління від Господа — вони рушили з місця, — такими Господь хоче бачити тих, хто чекає Його. Чи буде серце наше там, де ми бажаємо бути, коли Він прийде? Де скарб наш, там наше серце. Якщо твоє серце тут унизу зайняте собою й тим, що навколо тебе й перед тобою, і ти кладеш усю силу твою сюди, тоді й серце твоє тут, воно зовсім не йде назустріч Господу, стегна твої не оперезані й на заклик Його ти не готовий, і дуже нещасним ти був би, якби Господь прийшов тепер. “Пан мій ще не швидко прийде”, от що думають ті, які не готові зустріти Його. Ми бачимо, що ми живемо в час, коли Лаодикійський дух осягнув усіх — бути ні холодним, ні гарячим — це зовсім не виключення, а стало тепер загальним правилом, тому ми бачимо багатьох прив'язаними до життєвих турбот. Багато можна зустріти таких, хто обплутані, зв'язані в похо-

ті тіла, похоті очей і гордості життєвій, і не тільки обплутані, але вони люблять свої кайдани й не бажають звільнитися. Звичайно, не може бути й мови про таких, що вони будуть переселені живими на небо, коли прийде Господь. Тільки велика скорбота відкриє їм очі. Приклад: оповідання про матросів, які довгий час знаходились в плаванні, і їм дуже хотілося бачити сушу, вони приплили до берега, та після певного часу повинні були знову повернутися на свій пароплав. Так і було, у призначену годину вони повернулися на берег, сіли в човен, щоб відплисти до пароплава, відв'язавши дві мотузки, якими був прив'язаний їхній човен. Матроси почали ретельно гребти в напрямку до вогників пароплава, але як вони не трудилися, відстань між їхнім човном і пароплавом не зменшувалося, і так напружено вони трудилися до ранку. Тільки ранкові промені світла відкрили їм, що човен був прив'язаний ще одним канатом до берега, що вони, будучи п'яними, не помітили.

Усяка нитка гріха повинна бути розірвана. На жаль, багато подібні до цих матросів, вони прив'язані до землі чимсь, навіть самі не знають чим і не помічають, тому що не тверезі (1 Петра 5:8, 1 Кор. 15:34). І тому не будуть підхоплені.

II. Якими ми повинні бути стосовно тих людей, які оточують нас?

“Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані! (Лук.12:35)” — говорить Господь. Із цього видно, що діти Божі є носіями світла в цьому світі. І ще Господь говорить: “ви світло світу”. Він колись Сам запалив Своє світло в нас, за допомогою Духа Святого. У другому посланні до Кор. 4:6 читаємо: **“Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нас знання слави Божої**

в Особі Христовій.” В оригіналі: “щоб через нас пізнання про славу Божу пішло далі”. Тут зрозуміло говориться про світло всередині нашого серця, але воно повинно пробитися звідти, і світло від нас повинно поширюватися навкруги. Діти Божі подібні до ліхтарів на вулицях, як тільки електричний струм досягає їх, вони запалюються, яскраво світять і світло їх швидко поширюється. Усякий знає, що ці ліхтарі існують не для себе, не себе висвітлюють, але людей, що ходять під ними. Кожну дитину Божу Господь поставив, щоб вона світила іншим. Дивовижний приклад приведений нашим Господом: **“А світла засвіченого ніхто не покриває посудиною, і не ставить під ліжко, але ставить його на свічник, щоб бачили світло, хто входить. (Лук.8:16)”** “яскраво показує для чого він кожного з нас поставив. Якщо Христос освітив тебе, то не для того, щоб ти заховався, і тому Він говорить: **“а світла ручні позасвічувані”**.”

Але як боляче Господу, коли є так багато дітей Божих, від яких не виходить ні найменшого променя, і вони оточені темрявою, якої не повинно бути. Ми повинні так світити через наше життя, наші вчинки, свідчення, щоб темрява була нами освітлена. Через нас люди повинні бачити все в правильному світлі Божому. Цього Господь чекає від Своїх дітей перед Своім приходом. Цей час робиться все темнішим і темнішим, але через дітей Божих ця темрява повинна розсіюватися більше й більше.

Діти Божі повинні сіяти в цей час як ніколи. Ми бачимо, як росте невір'я, множиться гріх, зріє кукіль, сатана вживає всі свої сили, тому що знає, що йому залишився короткий час. Тому всю цю посилену темряву ви повинні розсіювати, знищувати, Господь говорить: “ви світло світу” — нехай світільники ваші будуть палаючими”.

Кожне дитя Боже дійсно є свічкою в темному місці. **“Око — то світильник для тіла. Тож як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око лихе було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, — то яка ж то велика та темрява! (Матв. 6:22, 23)”** — говорить Господь.

Багато хто, називаючись дітьми Божими, повинні розганяти темряву, але, на жаль, вони самі — темрява. Приклад: оповідання брата християнина про візит у сім'ю однієї “віруючої сестри”, що переконливо просила його поговорити з її невірною невісткою. Брат задовольнив її прохання, відвідав

Ми — Господні свічки, але тоді, коли палаємо. Святий вогонь, вогонь згори, вогонь Господній повинен зробити нас палаючими — сіяючими, а без цього ми нічого не варті, хоча й будемо називатися дітьми Божими.

її сім'ю, але з розмови з її невісткою він побачив, що вона сама, називаючись віруючою, була більшим спотиканням для її невістки: її життя, учинки, дії й слова зовсім не відповідали життю в Христі. Світло, що вона називала, було в ній темрявою.

Ми — Господні свічки, але тоді, коли палаємо. Святий вогонь, вогонь згори, вогонь Господній повинен зробити нас палаючими — сіяючими, а без цього ми нічого не варті, хоча й будемо називатися дітьми Божими.

Один учитель недільної школи в Америці, для того щоб пояснити дітям місце Святого Письма: "Ви світло світу", купив різні свічки: товсті, тонкі, маленькі, великі, стеаринові, воскові, прості, позолочені та багато інших. Прийшов у клас і поставив усі свічки у свічники, й коли зібралися всі діти він запитав їх: "Яка із цих свічок краща?" Діти вказували хто на саму товсту, хто на довгу, хто на прикрашену золотом, сріблом.... Після цього вчитель попросив учнів зачекати, а сам вийшов із класу. У той час сторож уже був напоготові, швидко закрив у класі всі ставні вікон, так що стало темно. Через кілька хвилин учитель зайшов у клас із маленькою запаленою свічкою, тримаючи її в руках, він запитав дітей, чи добре було їм, коли закрили ставні вікон. Діти всі в один голос закричали, що було дуже темно. "Але я вам залишив усі свічки, крім цієї маленької," — сказав учитель. — "Але вони не горіли й не могли допомогти нам," — відповіли діти. Тоді вчитель узяв саму товсту свічу і став підносити до кожної свічки, але вони не загорялися від неї. Тоді він узяв цю маленьку свічку, і став нею підносити до кожної свічки, після цього всі свічки загорілися від цієї маленької. Тоді вчитель знову запитав їх, яка з усіх свічок краща, і всі діти відповіли, що маленька палаюча свічка найкраща.

Який дивовижний приклад. Яка користь, коли ми будемо темрявою — ні наші здібності, ні великі таланти не будуть мати ніякого значення. Будучи 4-5 років віруючими — не розганяти темряву. О, коли Господь прийде, чи знайде Він нас палаючими? Це болюче питання. П'ять нерозумних стали тому нерозумними, що не світили, світильники їх гаснули. Вони горіли спочатку добре, але потім стали гаснути, у них не було масла, і вони не світили, а тільки поширювали сморід і кіптяву.

Приклад про віруючих, яких ледь тільки торкнути, як вони дратуються, гніваються, лютують та інше. Скільки цього неприємного смороду й кіптяви скрізь. Якщо уважно подивитися, то

ми побачимо, що більшість віруючих — нерозумні діви. Тому, будемо прагнути придбати масло — Духа Святого своєчасно, тому що всі, хто не будуть світити, не будуть готові до підхоплення. Якщо ми не освітимо "своїм" світлом світ, то будемо засуджені зі світом (1 Кор.11:32) **"Та засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено з світом"**.

Господь хоче бачити нас у відношенні до оточуючих такими, як записано у Матв.5:16. **"Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі."**

III. Якими ми повинні бути по відношенню до Господа?

В Єв. Лук.12:36 Господь говорить: **"І будьте подібними до людей, що очікують пана свого, коли вернеться він із весілля, щоб, як приїде й застукає, відчинити негайно йому"**.

Цей приклад Господь узяв із життя на сході, і він яскраво показує, як ми повинні чекати Господа. У цьому прикладі слуги чекали свого пана, не знаючи часу, коли він повернеться. На сході, коли хто-небудь був запрошений на шлюб, то час його відходу знали всі, але коли він вернеться, ніхто не знав, це навіть йому самому не було відомо, тому що на сході тривалість свята залежала від шляхетності нареченого й нареченої, відповідно до їхнього сану святкували: день, три, п'ять, тиждень, місяць і довше. Закінчення шлюбу ніколи не було намічено, а піти запрошеному раніше було нечемно, це було великою образою для нареченого й нареченої. Домашні, відправляючи пана на шлюб, не знали коли він приїде. Не знаючи часу повернення пана, вони повинні були його чекати.

Як було з нашим Господом дев'ятнадцять століть тому назад. Він пішов і сказав: "Ото, незабаром приходжу..." У першому столітті всі діти Божі при своєму житті чекали Його прихід, це почасти було й у другому столітті. Усі, які Його насправді очікують, чекають Його при своєму житті. Можливо ми скажемо: чи правильно це? Тілесний християнин думає, що при такому очікуванні він багато втрачає, йому хочеться ще догоджати тілу, але для правдивого віруючого це по правді добре — Господь хоче, щоб ми чекали Його тепер — це і є готовність. Наша

справа — чекати, Його справа — прийти. "Чекайте," — сказав Він. І от ці люди на сході, які чекають пана свого зі шлюбу, повинні були чекати його постійно без проміжків. Він міг прийти через три дні, п'ять днів, через тиждень, але якщо він не приходив і через 10-20-30 днів, вони постійно повинні були тримати весь будинок у порядку, і вдень і вночі бути на сторожі. Якби він прийшов і постукав у ворота, а йому не відкрили, це було б для нього велике приниження перед усіма сусідами. Знайшовши їх такими, пан після цього не потерпів би таких слуг у своєму будинку. На сході будинки багатих людей будувалися далеко від вулиці, кожний такий будинок був обгороджений високим парканом, у якому були влаштовані ворота, а на воротах залізний шуруп і молоток, яким злегка потрібно було постукає, і було чути далеко. Господь бере цей приклад і говорить: "...щоб, коли приїде й постукає, негайно відчинили йому".

Це Господь хоче бачити у Своїх дітей — повне чекання Його приходу: От-от Він повинен прийти. Чекання не повинне перериватися. Багато хто чекає Його тільки в певний момент, під впливом вражень, але незабаром перестає чекати. Інші чекають Його, коли їх гнітять труднощі, нещастя, горе в цьому світі, звідси — бажання позбутися всього цього. Майже всі пісні говорять про цей порятунок, вони зітхають, і згадують про прихід Спасителя, але не Господь є їхньою радістю, вони лише жадають зміни й поліпшення своїх обставин життя. Як боляче Спасителю, коли Він бачить усе це.

Візьмемо знову в приклад слуг, що чекають свого пана зі шлюбного бенкету. Кожне шарудіння змушувало їх насторожитися, стрепенутися — чи не він, і якщо вони помилилися 5-10 разів, то в 11 раз зустріли його, то яка радість була в пана й слуг. Сам Господь говорить про це: **"Блаженні раби ті, що пан, коли приїде, то знайде, що пильнують вони! Поправді кажу вам: підперезається він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послуговувати. (Лук.12:37)"**. Мені здається, що слуги будуть украй щасливі, але більше буде щасливий пан.

Із цього ми розуміємо, як гаряче бажає Господь бачити нас такими. І, чи не гідний Він, щоб наш погляд був звернений на Господа поки ми не зустрінемо Його?

I.B. Каргель

Переклад із російської Олег Рошук
Цитати з Біблії переклад І.Огієнка

160-років від дня народження Івана Веніаміновича Каргеля

Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячися на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру. (Євр.13:7)

Іван Веніамінович Каргель — благословенний проповідник, місіонер, духовний учитель, стояв у джерел духовного пробудження народів Росії, України, Болгарії, Прибалтики, Фінляндії. Він був освіченою людиною свого часу: володів англійською, німецькою, болгарською, фінською, російською мовами, одержав освіту в Німеччині й Англії (як технічну, так і богословську). Основними темами його проповідей було християнське вчення про гріх і освячення, про Духа Святого, про другий прихід Христа. Саме ці інтереси формували його характер. Це був практичний християнин, що жив по вірі.

Народився Іван Веніамінович в Грузії в 1849 р. У 1851 р. його батьки переїхали в Німеччину, але жили там не довго й незабаром знову повернулися на Кавказ. Учився Каргель у Німеччині, а на роботу інженера-механіка поїхав у Петербург. Один раз, ідучи по вулиці, він почув якийсь дивний спів та побачив вивіску “столярна майстерня”, і зайшов послухати. Це були збори євангелістів, що проводив В.А.Пашков. Незабаром Каргель залишає свою роботу й стає місіонером. У Тифлісі прийняв водне хрещення й багато там трудився. Женився Каргель на Ганні Олександрівні із групи Пашкова. Одруження відбувалося в Фінляндії. В Івана й Ганни народилося четверо дочок. Всі вони одержали дуже добру освіту. Дружина померла досить рано від дифтерії, а в 19-літньому віці вмерла наймолодша дочка Ганна.

У 1887 р. Ф.Бедекер приїжджає в Росію й починається проповідь Євангелії у в'язницях. 1889-1891 р. — час знаменитої подорожі Каргеля разом із Бедекером. Петербург-Мінусінськ-Сахалін, відвідування по дорозі всіх в'язниць. Боже Слово було проповідуване 40 тисячам ув'язнених, і роздано 12 тисяч Євангелій. Про це Каргель написав книгу “Від краю до краю землі”. Після дворічної подорожі Бедекер і Каргель вернулися через Ташкент, Ростов на Дону в Петербург. Каргель не тільки благовістив гинучим або допомагав страждаючим, але він у цих своїх незліченних поїздках зв'язував євангельський рух Петербурга з баптистським рухом на Кавказі й Україні.

У 1895 році І. В. Каргель супроводжував д-ра Бедекера при відвідуванні братів, засланих у Закавказзя, щоб підбадьорити їх і передати засоби, зібрані за кордоном і всередині Росії, а також особисто від брата В. А. Пашкова.

У 1903 р. І. В. Каргель був делегатом від своєї общини на Європейському Конгресі баптистів у Берліні. У 1905 році брав участь у роботі Всесвітнього конгресу баптистів у Лондоні. Але набагато більше він любив так звану “низову роботу”, повчальні бесіди в колі людей, що шукають істину. В 1906-1907 він проповідував і викладав у Латвії — у Лієпаї, Вентспілсі — і зробив глибоке враження на слухачів. “Справа порятунку, — говорив він, — бездіяльна, якщо вона не відбудеться в людині. Ісус Христос зробив справу порятунку без нас, але в нас його робить Дух Святий, за згодою людини”. З 1905 по 1929 р. Каргель — постійний викладач

Біблійних курсів. Як і у всьому, у чому він брав участь, Іван Веніамінович надавав цим курсам духовну глибину. Викладання для Каргеля ніколи не було справою академічною: кожна істина Святого Письма зв'язувалася з повсякденним життям християнина.

У 1913 р. Каргель склав короткий виклад віровчення євангельських християн Другої Петербурзької общини для внутрішнього користування й повчання віруючих. Надзвичайно мудро й обережно тримався Каргель із владою: захищаючи інтереси общин, він ніколи не йшов на компроміси із правителями, які втягували общину в світську діяльність. Зате всіляко підтримував братні контакти між общинами всіх євангельських християн. Він підтримував створення Євангельського союзу в 1906 р., не мав труднощів в особистому спілкуванні ні з Прохановим, що в 1903 р. “увів” частину його общини, а потім зареєстрував її як Першу общину євангельських християн (І.С. Проханов і В.Г.Павлов, наприклад, “провели” рішення про лояльне відношення до радянської влади й визнанні служби в Червоній Армії на з'їзді євангельських християн (1923), а пізніше й баптистів (1923, 1926)), ні з Фетлером, що в 1907 р. спочатку ввійшов у общину Каргеля, а потім заснував свою власну, — це були сімейні відносини, братні, і Каргель умів усі складності покривати любов'ю. Як свідчить Н.І. Пейсті, Каргель “був так сповнений Христом і Його Словом, що для всього іншого в нього не було місця ні в серце, ні в устах”. Було багато чудових братів на місіонерському служінні, деякі з них піддавалися гонінню

ще при царській владі. І.В.Каргель мав турецький паспорт, і це давало йому право бути недоторканим.

У Росії назрівала революція, бажанням бурхливої діяльності була охоплена частина молодих християн, що мріяли встановити Царство Боже на землі. Каргель передбачав майбутню трагічну долю церкви в Росії, посилено намагався зміцнити віруючих в істині, через рясні настановлення привести їх до життя в Дусі.

Післяреволюційне десятиліття відносної релігійної волі (1917 р.-1928 р.) було для І. В. Каргеля періодом дуже активної духовної діяльності: регулярно викладав на Біблійних курсах у Ленінграді (з 1923 р. по 1928 р.), виїжджав для викладання в 1920 р. і 1924 р. у Сумську обл., відвідував великі общини Союзу євангельських християн (ВСЕХ), рукопокладал там служителів.

Наприкінці 20-их років, побачивши відхилення керівництва ВСЕХ і Ленінградської общини євангельських християн від Євангелія на шлях дороги атеїстичної влади й, щоб повністю відмежуватися від них, І.В.Каргель зі своєю родиною змушений був виїхати з Ленінграда в напрямку Курської області й зупинився в Старому Осколі. Пізніше родина Каргеля переїжджає в село Миколаївка Сумської області / нині Великий Жовтень /, 40 км від м. Сум. Місцева церква дуже радо прийняла брата і його родину. Господь рясно благословляв служіння Каргеля в цьому селищі, багато людей наверталися до Господа, і церква зростала. У цьому ж році Каргель запропонував братам організувати півторарічні Біблійні курси, на що всі погодилися. Дочка Єлизавета допомагала батькові переписувати його праці, а іноді й перекладати з німецької на російську мову, тому що Івану Веніаміновичу легше було писати на німецькій, хоча він добре знав і російську мову. Багато доброго спостерігалось в житті І.В.Каргеля в цьому селі, але прийшло й випробування. У Миколаївській общині був пресвітером церкви Терновенко Віктор Михайлович, що потай уже був відступником. Його мучила заздрість, що на нього тепер менше стали звертати увагу, а перевагу віддавали Каргелю. Він підбурював братів, щоб вижити родину Каргеля з їхнього села й підшукував багато причин. Він говорив, що в них не вистачає засобів на їх утримання. І коли це не допомогло, він вирішив продати будинок, де жив Каргель. Підмовив одного "брата", що брав участь разом із ним у підступі, продати цей будинок. І.В.Каргель покірно погодився на таку долю. Сказав, що його Батько Небесний не залишить, а відступників він строго викрив ім'ям Господа за їхнє нечестя й лукавство. Відплата не забарилась. Коли розбирали цей будинок на продаж, трапилось нещастя, одна стіна цього будинку впала й убила

цього "брата". А з В.М. Терновенком трагедія скоїлася пізніше. Під час війни, коли він був старостою і поліцейським, то його співтовариші смертельно ранили, і він помер у великих муках.

Родина І.В. Каргеля переїхала на інше місце проживання. Селище це називається Токарі-Бережки, і на сьогоднішній день там знаходиться санаторій. Навколо соснові ліси, поруч протікає ріка Псел. Родину Каргеля оселили в будиночок біля лісу. І тут, як і в Миколаївці, почалася жвава робота, а роботи було дуже багато. У ті дні, у деяких Євангельських церквах практикувався порядок служіння по прикладу 1 Кор. 14.29-31, коли керівний брат не призначав кому й за ким говорити проповідь, а виходили брати, яких спонукував Дух Святий. Така була довіра Духу Святому. І от в одній із таких общин було зібрання в будинку, де зібралось багато людей. І після заключної молитви й співу не було ні в кого спонукання вийти на проповідь. Як звичайно, почекавши небагато, продовжували співати псалми, але ніхто не виходить, усі почали бентежитися, та раптом біля дверей юрба заворушилась, хтось пробирався вперед до кафедри. Усі побачили, що йде Каргель, і в багатьох покотилися сльози. Благословення Господнє виливалось на всі церкви, було багато ревних братів, працівників на Ниві Божій, але непомітно вкрадливо прийшло лихоліття.

Наступив похмурий 1937 р. Усе почалося з того, що дану місцевість у 1936 р. відвідав гість, місіонер із Києво-Московського союзу Євангельських Християн, якийсь Моргунов. Як і повинно бути, гостям завжди бувають раді й вітають їх. Так і цей гість відвідав багато християнських общин. Красномовно проповідував, цікавився братами, ревними служителами, і як, звичайно, відповідав на багато питань. Але разом із тим він виконав свою зрадницьку справу, склав довгий список усіх активних працівників і передав владі. Коли цей гість від'їхав, відразу обрушилось гоніння на церкву. Мимоволі виникає питання, що саме змусило Моргунова зробити таку зрадницьку справу?

Почалася хвиля арештів. Як, звичайно, приїжджали вночі, робили обшук і забирали братів, вивозили на допити й там же вирішували долю кожного. У серпні 1936 р. були арештовані обидві дочки Каргеля, Єлизавета й Марія. Цілий рік вони перебували під слідством і 15 серпня 1937 р. були засуджені на п'ять років тюремних таборів Сибіру, але, як виявилось, вони там перебували в половину більше. Коли Іван Веніамінович залишився один, то його близькі друзі поспішили перевезти його в м. Лебедін. Перевозив його молодий брат, Хобот Іван Васильович. І так, як ніхто з віруючих не наважився забрати до себе на квартиру через небезпеку, то знайшли йому житло

в одного невіруючого літнього чоловіка. Коли Іван Веніамінович зустрів хазяїна будинку, розмовляючи виявилось, що вони однолітки. Цей старий похвалився Каргелю, що він заздалегідь приготував собі будиночок, показуючи новеньку труну. А Каргель, показуючи рукою на небо, спитав: "А там у тебе є будинок для твоєї душі?" У Лебедіному жила родина Васильцевих, Катерина Іванівна дружила з Єлизаветою й Марією й багато в чому допомагала їм. І от в одну ніч, забрали Васильцева, чоловіка Катерини Іванівни, а на другу ніч приїхали за Каргелем. Ця жінка була свідком, коли його забирали, зробили обшук, і забрали все майно й усю духовну літературу та усі рукописи. Навантажили два повних візки.

Каргель у віці 88 років опинився за ґратами в сумській в'язниці. Ця в'язниця була побудована ще в 1650-их роках. У великій в'язничній камері було дуже багато людей, серед них було також багато віруючих братів. Івана Веніаміновича вже дуже слабого й хворого, помістили напроти маленького вгорі віконця, звідки надходило свіже повітря. Брати задавали йому питання, а він відповідав їм, а вся камера уважно слухала. Черговий вартовий час від часу покрикував: "Старий, замовчи!". У в'язниці брат пробув недовго, через кілька днів його відпустили додому. Дочка Олена Іванівна хоча й приїхала з Ленінграда доглядати за хворим батьком, але це виявилось досить скрутним, тому що за нею вже було організовано стеження. Вона змушена була ховатися в друзів, і вже після смерті її батька, 5 грудня 1937 р. була арештована органами НКВД.

У звинувачувальному висновку було зазначено, що Каргель Олена Іванівна нібито проводила контр. агітацію серед євангельських християн, що відвідували збори, у результаті чого мали місце провокації проти організації колгоспів. Справа була передана на розгляд особливої трійки УНКВД Харківської області, постановою якої від 9 грудня 1937 р. Каргель О.І. засуджена до вищої міри покарання — розстрілу. Вирок приведений у виконання в м. Суми 16 січня 1938 р. У 1989 р. реабілітована посмертно.

Васильцевій К.І. довелося доглядати за Іваном Веніаміновичем. Оминаючи І.В. Каргель сказав: "Коли я піду до Батька Небесного, і почують мої дочки й друзі, то нехай не шукають мене на цвинтарі, там мене немає, завтра, коли ви прийдете до мене, мене вже не буде тут". Наділений від Господа даром провидіння, Каргель точно знав день своєї смерті. Він пішов до свого Батька 23 листопада 1937 року.

Підготував Олег Рошук

- Д.Я. Турчанинов "Воспоминание о жизни и служении Ивана Веняминовича Каргеля."
- М.Каретников "Великий духовный учитель."
- Л.Н.Митрохин "Баттисты в советском обществе."
- А. В. Карев "Русское евангельско-баптистское движение."

Єгипту

Продовження. Початок в попередньому номері

Божий заклик покинути Єгипет приніс багато труднощів для Ізраїлю. Найбільша з них — бажання залишитися. Як би дивно це не виглядало, але ізраїльтяни спочатку не хотіли покинути дім рабства. Їхній дух був зломлений рабським ярмом, тому вони не прийняли Мойсея й Аарона, навіть сварили й дорікали їх. Але Бог дає бажання вийти, дає бажання вірою піти за Ісусом, бажання цінувати Христове ганьблення більше ніж усі єгипетські скарби. Таке бажання Бог дав Ізраїлю, і, зрештою, люди вийшли радісні, стрункими рядами, як армія навчених воїнів; і їх уже не треба було підганяти, вони самі поспішали з ворожої країни. Більше того, Господь зробив їх здатними йти. Подумати тільки, у всьому ізраїльському народі не було ні одного хворого під час виходу. *“І Він випровадив їх у сріблі та в золоті, і серед їхніх племен не було, хто б спіткнувся.”* (Пс.104:37)

Як чудово, коли в народі немає жодного знесиленого! Нікого не треба було нести на ношах, усі самі йшли з фараонових володінь.

О, дитя Боже! Чи дав тобі Бог бажання вибратися із гріховного рабства й не розбещуватися далі разом із цим занепалим родом? Той, Хто дав тобі бажання, дасть тобі й силу. Можливо, хтось стогне: *“Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?”* (Рим.7:24) Будь переконаний, що Бог Дух Святий, що дав тобі бажання, дасть також і сили, і ти підеш із Єгипту, заколовши пасхального агня. Господь приголомшив їхніх ворогів настільки, що вони стали просити ізраїльтян піти. Удар за ударом давив єгиптян, поки не наступила та жахлива ніч, коли з їхніх будинків стали доноситися крики, повні гіркоти та болю. Тоді єгиптяни почали квапити євреїв: *“Ми всі помremo, — говорили вони, — якщо ви не підете”*. Навіть доглядачі квапили їх негайно залишити Єгипет. Наш Бог знає, як змусити нечестивих людей із цього світу прогнати християнина зі свого суспільства: коли стає відомо про його всиновлення, вони не можуть більше терпіти його. Їх дратує його байдужість до світської марноти, його почуття провини за гріх. Вони говорять: *“Піди, піди, ти нестерпний”*. Єгипет радів після відходу євреїв. І світ теж радий позбутися від вибраних, коли приходить божественний час показати відмінність між Ізраїлем і Єгиптом.

Духовний зміст сказаного полягає в тому, що Бог обов'язково призве Своїх викуплених з-під влади гріха, сатани й світу. Вони не залишаться в єгипетській землі, гріх не буде приемний їм, вони не стануть вічно коритися сатані, а скинуть його ярмо зі своєї шиї. Господь їм допоможе, дасть сили для того, щоб повністю звільнитися від колишнього рабства. *“І вивів нас Господь із Єгипту рукою сильною та раменом витягненим, і страхом великим, і ознаками та чудами”*. (Повт.26:8) Тією рукою сильною та раменом витягненим Він урятує

Своїх вибраних, яких полюбив раніше створення світу — кого Він викупив Своєю дорогоцінною кров'ю. Вони теж подібно Ізраїлю в день, коли Господь визволить їх, будуть співати: *“...Я буду співать Господеві, бо дійсно звеличився Він...”* (Вих.15:1) Отже, ми міркували про насіння Авраама за тілом.

Тепер ми переходимо до божественного насіння, Ісуса Христа. Він був покликаний ангелом з Єгипту, що охороняв Його, у який втекли Йосип і Його мати, взявши із собою сина. Ризикну припустити, що коли ви прочитали цей уривок з Книги пророка Осії, ви сказали собі: *“Не бачу, щоб тут говорилося про Христа”*. Але слова Осії дійсно відносяться до Ізраїлю, тому що Бог говорить про Ізраїль у попередніх і наступних віршах. Подивіться: тілесне насіння Ізраїлю — це шарлупа яйця, а божественне насіння є життя цього яйця. Чому Бог називає Ізраїль Своїм сином? Тому що в народі було насіння, що пізніше стало відоме під іменем Улюблений. Ізраїль необхідно було зберегти заради Благословенного, Який за тілом був у народі.

Я не думаю, що Господь став би піклуватися про Ізраїль більше ніж про який-небудь інший народ, який з нього у свій час не повинен був народитися Улюблений Отцем, у Кому Отцівське благовоління. Тому, коли Бог вивів Свого сина з Єгипту, це означало, що в першу чергу Він урятував не зовнішнє, формальне синівство, а живе ядро, що було Його Сином, про Яке Господь сказав, звеличуючи над усіма іншими: *“Цей є Син Мій улюблений, у Якому Моє благовоління”*. І якби в мене був час, я показав би, що тлумачення уривка не можна обмежити відносинами Бога з Ізраїлем, інакше довелося б відмовитися від точного розгляду цих слів. Чому, скажете ви, уривок настільки неясний і неточний (а він дійсно не говорить прямо), що якби не духовна підказка Матвія, то ніхто ніколи б не здогадався, що Христос повинен був побувати в Єгипті, щоб здійснилося це пророцтво. Для чого пророцтво, що неможливо зрозуміти? Я думаю, причина неясності в наступному. Виконання пророцтва повністю повинне було бути зроблене Господом. Уявіть собі, що Його батьки знали це пророцтво й задалися метою зробити так, щоб воно здійснилося. Чудовий божественний план не зміг би реалізуватися у всій його досконалості. Марія і Йосип могли знати це пророцтво, але я сумніваюся в тім, що вони відносили його до їхнього сина або до Сина Всевишнього. І все-таки, не підозрюючи про це, вони роблять саме те, що Бог визначив. Намагатися самотійно виконати пророцтво — це одна з найжахливіших помилок, що ми з вами можемо зробити.

Добра Ревека захотіла допомогти виконанню пророцтва, і до якого хаосу це привело! Вона спробувала зробити свого молодшого сина спадкоємцем і в результаті викликала й на свою, і на його голову багато лиха. Чи не краще було їй дати пророцтву спокій? Немає сумніву, якщо слова пророцтва сказані Богом, Бог Сам подбає

про те, щоб вони здійснилися. Якщо пророкують халдеї, шептуни й чарівники, то їм потрібно вдатися до всіляких трюків, щоб їхні пророцтва здійснились; але Господь, що бачить кінець із самого початку, завжди говорить істину про майбутнє.

Якщо хто-небудь із вас має намір стати пророком, не поспішайте пророкувати, спочатку переконайтеся, чи ви можете зробити це дуже добре. Богові не потрібні миліції, Йому не потрібна наша допомога, сказане Ним слово й без нас втілиться в життя. Марія і Йосип не намагалися виконати пророцтво, тому що вони не розуміли, що воно значило. Воно навмисно було виражене посередньо, проте, Господь знав, що Він робить: "...щоб збулося сказане від Господа пророком, який провіщає: *Із Єгипту покликав Я Сина Свого*".

Запам'ятайте одне: усе, що сказане про Бога в Старому Завіті й у Новому Завіті, відноситься до Христа; і що ще більш важливо, усі діла Божі пов'язані із Христом. Так, я визнаю, що у творінні світу головною думкою Бога був Його Син Ісус, і Бог, творячи світ, думав про Його смерть, воскресіння й славне царювання. Увесь світ, від комашок, що танцюють у променях сонця, до величезного кита, що живе в океані, живе заради насіння, у якому благословиться земля. У провидінні Бога укладений той же принцип: усі події, від падіння пожовтілого листочка до падіння великої імперії, пов'язані із царством Христа. Я не маю часу показати це, але це так; і якщо ви задумаетесь над цим, то зрозумієте, що я правий. Бог установлював границі держав залежно від числа ізраїльтян, а все, що відбувалось у зовнішньому світі, що ще відбудеться, має відношення до Христа й тих, які в Ньому. Мені подобається скрізь знаходити Ісуса, причому не в перекрученому тлумаченні псалмів і інших писань, які нічого не говорять про Христа, а там, де Він дійсно є. Я не хотів би помилятися, подібно тим, хто бачить Христа скрізь і у всьому. Але я б краще зробив таку помилку, чим уподібнитися іншим, які не бачать Христа ніде. Чи не краще бачити Христа там, де Його немає, чим не бачити Його там, де Він є? Земне є образом небесної реальності, і ця реальність є Ісус, Син Божий. Він є та реальність, відповідно до якої були побудовані скінія й храм. Навіть цей світ і наступний, який ще буде створений, відображають у собі реальність Христа. Усі скарби мудрості Божої приховані в Христі, і в Христі вони відкриваються людям. Тому не дивно, що цей уривок з "Книги пророка Осії" вказує на Нього.

Наш благословенний Господь — у вищому змісті Син Божий. "...Із Єгипту покликав Я Сина Свого". Я краще б відмовився від ідеї, що Осія мав на увазі Ізраїль, чим став думати, що Святий Дух не хоче, щоб ми бачили Ісуса в словах "Сина Мого".

Прийшов час, коли наш Господь не знайшов Собі місця в Ізраїлі, і тому Він опинився в Єгипті. Для дитини не знайшлося місця в готелі, а потім повстав юдянин-дітовбивець — Ірод, і для немовляти Царя не знайшлося місця у всій Палестині. На жаль! Як сумно виглядає видима церква, коли в ній часом немає місця для Христа! У релігійній системі, побудованій фарисеями й саддукеями, не знайшлося місця для Христа. Але чи в усіх християнських

церквах воно є сьогодні?

Страх перед Іродом змусив батьків Ісуса хвилюватися, і ангел привів їх у Єгипет, на який влада Ірода не поширювалася. Поганський Єгипет захистив від смерті Того, Кого лицемірна Юдея згідна була вбити. Ісус, немов ще один Йосип, повинен був відправитися в Єгипет. Це було необхідно для збереження життя маленького хлопчика.

Тут почалися його земні страждання, які повинні були тривати все життя. Цар Юдейський біжить зі своїх володінь, Господь усього світу чужинець у єгипетській землі.

Зрозумійте, що якби Господь Ісус Христос захотів, навіть в об'язі дитини, Він міг би знищити Ірода, як Він знищив іншого Ірода, що жив пізніше. Славний Єгова міг послати легіон ангелів і змести юдейську династію із престолу, якби тільки захотів. Але не було ніякої жорстокості, був вибраний інший, більш м'який шлях. Коли Ісус піднімається, щоб бороти-

ся, Він веде війну непотриванням. Він говорить: "*Моє царство не від цього світу, інакше Мої послідовники б билися за Мене*". Він перемагає втечею, а не буйством. Він учив своїх учнів втікати з одного міста в інше, коли їх женуть, і ніколи Він не призивав їх збиратися в загони й боротися зі своїми гонителями. Це не за Христовими правилами, це не Його приклад. Воююча церква — диявольська церква, але терпляча страждання церква — Христова. Його батьки бігли з Ним уночі і прийшли в Єгипет, щоб урятувати Його.

Ми не знаємо, як хлопчик, Йосип і Марія жили в Єгипті, нам тільки відомо, що вони одержали золото від мудреців. Йосип був не просто тесля, він був майстром по виготовленню й ремонту коліс, тому легко міг знайти роботу в Єгипті, у якому на той час жило досить багато євреїв. Чи побував наш Господь в Олександрії, нам не відомо. Є ймовірність того, що він жив там, тому що в цьому місті перебувало велике поселення емігрантів із його країни, крім того, це був науковий центр того часу: саме там Старий Завіт був перекладений на грецьку мову сімдесятьма рабинами, і саме там розвивалися школи юдаїзму, більш ліберальні, чим в Іудеї.

Але Ісус не міг залишатися в Єгипті. "...Із Єгипту покликав Я Сина Свого". Його батьки повернулися у святу землю по велінню ангела. Ісус не міг залишатися в Єгипті, тому що Він не був єгиптянином. Він не прийшов служити єгиптянам. Він був посланий до загублених овець дому Ізраїля. Коли пролунав заклик покинути Єгипет, Його батьки пішли. Вони оселилися в Назареті.

III Даваймо тепер звернемося до вибраного насіння, що буде виведене з Єгипту. Тут я б хотів помітити, що цей уривок повинен бути витлумачений буквально. У Бога є вибраний народ, що обов'язково вийде з того самого Єгипту, що зараз існує. Дивно, що в перші дні церкви Євангеліє охоче приймалося в Єгипті. Ця країна стала землею святих і богословів, і як у колишні часи вона була сильним табором воїнів хреста. Послідовники Магомета знищили все це, і промені півмісяця падають на землю, що колись висвітлювали небесне сонце невимірної слави, і дарували здоров'я синам людським. Єгипет уже

звертався до Бога, і він звернеться знову. Дозвольте мені прочитати вам уривок: *“Пророцтво про Єгипет. Ось на хмарі легенькій несеться Господь і прибуде в Єгипет, і затремтять перед лицем Його боввани Єгипту, і серце Єгипту розтане посеред нього. І підбурю єгиптянина на єгиптянина, і будуть точити війну кожен з братом своїм, і кожен із ближнім своїм, місто з містом, а царство із царством. І Єгипет на дусі поникне в своєму нутрі, а раду його Я поплутаю, і вони будуть питати бовванів своїх, і заклінаців духів та духів померлих і своїх ворожбитів. І віддам Я Єгипет у руку жорстокого пана, і цар лютий над ним запанує, говорить Господь, Господь Саваот! І зникне із Моря вода, і висохне Річка, та й стане суха. І засмердяться річки та нужденними стануть, і повисихають притоки Єгипту, пов’яне комиш та очерет. Луги над рікою, над берегом річки, і все, що при річці посіяне, повисихає, розвіється все, і не буде його. І заплачуть рибалки, і будуть ридати всі ті, що гачка закидають до річки, а ті, що розтягують невід на воду, стралять надію. А ті, що працюють при чесанні льону та тчуть полотно, засоромляться. І будуть основи Єгипту розбиті, всі ж працюючі за плату на дусі впадуть. Дійсно, вельможі Цоану безумні, і нерозумною стала рада мудрих фараонових радників. І як фараонові скажете: Я син мудреців, я син давніх царів? Де ж вони, де твої мудреці? І хай розкажуть тобі й хай пізнають, що порадив Господь Саваот на Єгипет. Стали немудрі вельможі Цоану, вельможі Мемфісу обманені, учинили блудячим Єгипет головніші з племен його. Господь влив у нього дух одуру, і вони вчинили блудячим Єгипет в усякому чині його, як блудить п’яниця в блювоті своїй... І Єгипет не матиме діла, що вміли б вчинити його голова або хвіст, пальмова галузка чи очеретина. Того дня стане Єгипет, немов ті жінки, і тремтітиме, і буде лякаться помаху руки Господа Саваота, що Він нею над ним помахує. І стане юдейська земля для Єгипту за пострах: кожен, кому пригадають про неї, злякається перед задумом Господа Саваота, якого повзяв Він на нього. Того дня буде п’ять міст в єгипетському краї, що говоритимуть ханаанською мовою й присягатимуть Господом Саваотом. Одне буде зватися Ір-Гахерес. Того дня серед краю єгипетського буде жертівник Господу, і стовп при границі його Господеві. І він буде в єгипетському краї ознакою й свідком для Господа Саваота, коли будуть взивати до Господа перед гнобителями, то пошле їм спасителя та оборонця, який їх спасе. І стане знаний Господь для Єгипту, і того дня познають єгиптяни Господа, і будуть служити жертвою й жертвою хлібною, і присягнуть обітницю Господеві, і виповнять. І вразить єгиптян Господь, буде бити їх та лікувати, і до Господа звернуться, і Він дасться їм убагати Себе, і їх вилікує. Того дня буде бита дорога з Єгипту в Асирію, і придуть асирійці до єгиптян, а єгиптяни до асирійців, і будуть служити єгиптяни з асирійцями Господеві. Того дня буде Ізраїль третім краєм побіч Єгипту й Асирії, благословенням серед землі, бо Господь Саваот його поблагословив та й сказав: Благословенний народ мій Єгипет, і Ашиур, чин Моїх рук, та Ізраїль, спадщина Моя! (Іс.19:1-25)”*

Нам зрозуміло, що в Бога є ще син, якого треба визволити з Єгипту, і Він призве його. Вибране насіння буде

служити Йому навіть серед принижених людей, що живуть при потоках Нілу, тому що так сказав Бог. Я хотів би нагадати вам один вірш, повний розради: *“...і він очистить єгипетський край, як чистить пастух своєю одіж, і ви йде звідти в спокої... (Єр.43:12)”*

Ми повинні зрозуміти, що Бог призве Свого сина із самих дивних і страшних місць. Деякі наші брати проповідують у нічліжках, на вулицях, по яких не ходять порядні люди. Чи може що-небудь гарне вийти звідти? Без сумніву, так, тому що: *“...Із Єгипту покликав Я Сина Свого”*. Із самих жалібних місць Бог призве святих. Можливо, комусь із вас відомі місця, де порядна людина навряд чи ризикне з’явитися: не проходите, відвернувшись повз ці огидні місця, тому що з таких “єгиптів” Бог призиває Собі синів. Чим гірше поле, тим більше надій на дивний урожай. О, ви, хобіруки, беріться за плуг і спушуйте недоглянуту землю, тому що так говорить Господь: *“...Із Єгипту покликав Я Сина Свого”*. Багато хто з вас, що живуть серед Ізраїля, і щодня чують Євангеліє, не покоряються йому; але хтось із самих віддалених частин землі, із самих запалених місць, що буде покликаний діючим закликом, і він скориться, тому що написано: *“...Із Єгипту покликав Я Сина Свого”*.

Ще раз звернемося до слів пророка, і розглянемо їх духовний зміст. Усі люди духовно перебувають у Єгипті, але Бог призиває Своїх синів. Гріх подібний до фараона, тирана, що не дає волі: він не відпускає людей. Але він відпустить їх, тому що Бог сказав: *“...Із Єгипту покликав Я Сина Свого”*. Ми живемо у світі, що, подібно фараонові, знищував єврейських дітей, знищує благодать. І все-таки із цього світу, з Єгипту, Бог призве Свого сина. Вас ще чекає звільнення. Сподівайтесь на Ісуса Христа, тому що *“а всім, що його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення його” (Іван.1:12)*, і всіх синів Своїх Бог призве з Єгипту.

Можливо, ви в темряві, немов єгиптяни під час одного з покарань Господніх, немов Бог повернув до вас темну сторону хмарного стовпа. Але якщо ви один із Його синів, якщо ви довіряєте Ісусу, якщо є у вас цей знак вибраного, то Бог призве вас із темряви. Він витягне вас із густої єгипетської темряви, і ваші очі будуть радіти, побачивши світло Євангелії Господа Ісуса Христа.

Можливо, ви живете серед марновірства. Єгиптяни були вельми марновірними людьми. Але й звідти Бог призве Своїх людей. Я чекаю на навернення священників до Бога. Я сподіваюся побачити проповідників Євангелія серед них, хто по горло загруз у марновірстві. Чому б ні? *“...Із Єгипту покликав Я Сина Свого”*. Чи не з монастиря прийшов Мартин Лютер? Але як він проповідував!

Бог благословив його, давши звільнення народам. Бог наведе й інших, ніяке нецтво й марновірство не втримають людей. Я відчуваю прилив сил, щоб молитися за безнадійних, я відчуваю, що повинен волати до Бога: *“Виведи, Господи, з Єгипту найгірших, самих розбещених”*. І ви, які знають, що таке Єгипет, і хто перебувають у ньому й знають, що вони в ньому, то повірте, що Визволитель прийшов, Спаситель з’явився! Зі Своєю кров’ю Він став перед Богом і віддав Себе у викуп за тебе. О, нехай Він призве силою тих, кого Він викупив дорогою ціною, і так буде Йому слава, і царство Його без кінця.

Амінь.

Чарльз Сперджен
Переклав з російської Олег Рошук

Успіх під час кризи

Як розкрити секрет успішного життя?

Сьогодні про кризу не говорять тільки мертвий. А так від бізнесмена і президента до дворника і домогосподарки чи то в Україні чи в Америці, чи то в Азії і навіть в Африці — здається увесь світ говорить, хвилюється, бідається, тривожиться з приводу першої глобальної кризи нового тисячоліття. Криза зачепила всіх і всі говорять про неї: журнали і газети пишуть про те, як справлятися з кризою, телебачення повідомляє про те, що люди покінчують життя самогубством під тиском фінансової катастрофи. Так, нас заспокоюють економісти та чиновники, що через два роки криза минеться. Може.

Я теж хочу долучитися до кризової теми. Більше того — хочу ствердити, що час кризи може бути успішним. А як щодо того, що криза корисна і навіть цінна? Адже скрутні життєві обставини відкривають правдиві пріоритети людини, те, що насправді вона цінує, до чого прив'язане її серце.

З багатьох людей криза знімає маску релігійності. Адже коли справа доходить до "шкурних" питань, до втрати робочого місця, втрати фінансів, втрати кращої позиції, тоді, власне, людина раптом впадає у страшний відчай та безнадію.

Виявляється, вона по-справжньому і не вірила в Бога, хоча й рекламувала релігійність, ходила до церкви.

А з іншого боку криза надала багатьом моїм знайомим поштовх повернутися до повноцінного церковного життя й служіння. Скрута штовхає людей до Бога. Українські ЗМІ повідомляють, що за останні місяці кількість прихожан у багатьох церквах зросла вдвічі, а то й втричі і вп'ятеро.

Коли стає трудніше, тісніше ми знов починаємо шукати Бога.

Мабуть важливо говорити про те, як християнам виживати під час кризи, як справитися з труднощами, які навалюються. Може видатися дивним, але Писання проголошує, що у часи криз вірна Богові людина може переживати благословення й мати успіх. Судіть самі:

А Господь був з Йосифом, і щастило йому в усьому: він був у домі свого пана, єгиптянина. Буття 39,2 (пер. І.Хоменка)

... бо Господь був з ним, та й що б він не робив, тому Господь щастив. Буття 39,23 (пер. І.Хоменка)

Слово, яке в українській Біблії звучить як "щастя, щастити" краще з гебрейської перекладати як "успішний,

мати успіх". (NKJV: "successful"; Синодальний: "успешен")

Ось історія про людину, яка мала успіх. Одинадцятий син багатодітної родини Якова. Улюблене дитя коханої дружини, якого той чекав мабуть все життя. Так пройшло дитинство Йосипа. І ось цього батькового улюбленця рідні брати спочатку задумують вбити, але передумавши кидають в яму, щоб згодом продати в рабство в далеку східну країну.

Раб у домі єгиптянина. Знаряддя праці, яке здатне самостійно пересуватися і годуватися. Це криза? Ні, сьогодні нам до кінця навіть важко уявити, що то за гуманітарна катастрофа для людської істоти. Про Йосипа-раба у домі єгиптянина Потіфара написано, що перший мав успіх. Так, Йосип був рабом, але він був успішний. Це робиться очевидним, коли за нетривалий час він робить стрімкий злет у кар'єрі — від найдрібнішого раба до головного управителя над усім домом, при цьому залишаючись рабом. Цікаво, що був успішним не лише він особисто, але й уся фірма (дім і господарство Потіфара).

Чи є щось гірше за рабство? Так — коли раб потрапляє у в'язницю. Було эле, стало ще гірше. Через вірність панові й Богові він опиняється в тюрмі зі злочинцями та вбивцями.

Та коли зустрічаємо Йосипа у в'язниці, автор книги Буття знову називає його успішним. І ситуація повторюється — там де Йосип, туди приходить Боже благословення і на всіх навколо. І в обох випадках він названий успішним. Цікава конструкція речення: він став чоловіком, що мав успіх. Він не добився, він не досягнув його к кінці життя. Ні, він жив так як і раніше, але де б він не був, він ставав успішним. Двічі сказано: "і був Господь з Йосипом, і все, що він не робив щастило йому і він досягав успіху". І тут я питаю себе: Господи, в чому секрет Йосипа? Як у найважчих кризових ситуаціях він був успішним? Я теж вірю і ми всі віримо в Бога, але не всі ми однаково успішні як Йосип. Ми певні, Бог є з нами, але чому ми не успішні? Нам простіше розуміти і бачити успіх Йосипа при дворі фараона. Ось він пан над усією землею Єгипту і розділяє зерно по всій країні. Ми би сказали: ось це успіх. А Писання називає його успішним не в палаці (хоч і тут він ним був) а в тюрмі і в рабстві.

Перечитуючи книгу Буття, певен, Дух Божий звернув мою увагу на завершення 18 тексту 42 розділу: "А третього дня Йосип промовив до них (своїх братів): Зробіть це і живіть. Я Бога боюся..." Вслухаймося в останню фразу: "Я Бога боюся..." Я Бога боюся, я боюся Бога!!! Я знаходжу в цих словах відповідь на секрет Йосипового успіху. Не один раз я перечитував біографію Йосипа, починаючи з 37-го розділу і до кінця книги Буття. Вчитувався в речення, в слова, споглядаючи різні повороти мови. Я шукав Божого уроку і тому був уважний. І от слово "я Бога боюся" виринає з посеред багатьох текстів, воно торкається серця і розуму. "Я Бога боюся", — одразу стає очевидним написане "Господь був з Йосипом..."

Серед українців здавна існує вірування, що треба йти до церкви, треба виконувати певні обряди через страх: людина боїться, щоб її не покарав Бог, щоб у пекло не потрапила, щоб якого лиха на господаря не трапилося. Але це той страх, про який навчає Біблія. Звичайно, людина може панічно боятися Бога — як дитина панічно боїться батька-деспота, який карає за найменшу похибку. Але Бог створив людину не для того, щоб вона отак панічно Його боялася. Що має на увазі Писання, коли вчить нас про богобійність?

Життя Йосипа ілюструє, як у щоденному житті боятися Бога. Пропоную п'ять спостережень з біографії Йосипа, які відкривають практичну богобоязливості.

1. Боятися Бога — це безумовно Йому довіряти.

Це означає абсолютну усвідомленість того, що Бог контролює все, що Бог є над всім і без Його волі нічого не відбувається. А все, що відбулося з тобою, знаходиться під Його контролем та абсо-

лютною владою. Вчитуючись у 45 розділ (5, 7, 8 тексти) можемо спостерегти оту неймовірну довіру до Бога, яка наповнювала Йосипа: "послав мене Бог" — так могла сказати людина глибокої довіри, яка роки рабства та в'язниці сприймала не як марно втрачені та вирвані з життя, а як Божий промисел. Варто сказати, що Йосипова віра, як і належить, сягає не лише подій минулого, але й майбутнього — він покладається на Божественну обітницю, довіряє їй (50, 25).

Для багатьох серед нашого народу віра — це визнання того, що далеко за хмарами є Бог і святі. Але Він зайнятий Своїми справами, а я своїми. Хіба коли у мене хвороба чи засуха (пожежа, потоп), або коли біда — тоді Йому потрібно молитися, жертвувати, щоб Він знову був добрий до мене. Довіряти ж Божові означає жити так, немов Бог поряд. Я хожу перед Богом, Він в курсі мого щоденного життя, мого відпочинку й сну, моїх розваг і стосунків, мого спілкування. І навіть мої думки і мрії не сховані перед Ним. Моя довіра Богові — це переконаність, що ніщо не відбувається випадково, немає нещасливих випадків, немає року, лихого долі, немає виroku, а є Божа участь в моєму житті. Довіряти Богові означає приймати все, що відбувається зі мною як з Божої руки. Коли ми читаємо біографію мужів і жінок Біблії чи то Даниїла, чи Марії, чи Івана, ми бачимо цю особливу здатність приймати виключно все як від Бога. Хочу сказати, що правдивий страх перед Богом полягає в певності Божої постійної присутності у моєму житті. Щоб не трапилося у моєму житті — з Його допуску. Навіть якщо це фінансова криза чи безробіття, навіть якщо це смерть чи хвороба. Байдуже хто у цьому винен: злий сусід, влада чи шеф. Але мій Господь знає про все. І це змінює моє відношення до ситуації! Раз Бог знає усе, то я приймаю будь-яку кризу не як катастрофу, а як можливість, як новий життєвий поворот. Те, що я приймаю все з Божої руки означає також, що я перестаю звинувачувати інших. Бо я Йому довіряю як Йосип.

2. Що робити, коли старший по положенню, віку, позиції спокушує на зло? Це неприємно, гидко і боляче. Але ще гірше, коли ситуація така, що відмова може надто дорого коштувати. Це трапилося з Йосипом. Жінка Його пана спонукувала Йосипа до розпусти.

Мене дивує причина відмови Йосипа:

"Нема більшого в цім домі від мене, і він не стримав від мене нічого, хіба що тебе, бо ти жінка його. Як же я вчиню це велике зло, і зершу перед Богом?" (39, 9)

Дивлячись на таку позицію Йосипа, очевидно, що **людина, яка боїться**

Бога, боїться згрішити, боїться переступити проти Божого слова. Соломон саме так і розуміє страх Господній, який означає "лихе все ненавидіти: я ненавиджу пиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста!" (Прип. 8, 13). Отже, коли ми говоримо, що Йосип боявся Бога, то це означає, що він боявся згрішити. Він чітко знав волю Божу про мораль і етику, про право і відповідальність. Тому богобоязливості для Йосипа мала конкретне вираження: не переступати встановлені Богом межі.

Сучасна людина, інспірована рекламою та масмедіа, живе бажаннями. Заради них вона працює. Реклама виховала у людини почуття постійного незадоволення. Ми хочемо постійного покращення. Нам все трудніше справлятися з обмеженнями. Тому заради володіння речами сучасна людина готова йти на злочин і проти держави, і проти власного тіла та стосунків з близькими людьми. Тому так важливо сьогодні звучить урок Йосипового страху перед Богом, який для нього означав боятися переступити Його Слово. Тож якщо я хочу мати успіх, і хочу щоб добре було зі мною то, довіряючи Богові, я повинен боятися і тікати від всього, що є гріхом.

Коли нарешті жінка Потіфара напала на Йосипа з метою фізично спонукати того до гріха, то він банально втік, зробивши єдино вірне, згідно спокуси і ситуації. Ось що значить боятися гріха! Адже хто боїться Бога, той втікає від гріха.

3. Перечитуючи 40, 41 та 48 розділи можна спостерегти ще одну важливу рису Йосипа.

А саме — розвинене почуття залежності та Божественної присутності. Йосип жив немов би Бог був поряд. Складається враження, що все, що Йосип коли-небудь доброго робив — до того причетний Бог. Тому виявляється він мав успіх, бо не просто знав, а жив і працював оглядаючись на Господа. Тому Йосип не був залежним від несправедливості Потіфара, економічної політики фараона, і навіть від батьківської любові. Мені навіть важко уявити собі: рідні брати зрадники і вбивці. Але він не був залежний від їхнього неприйняття. Бо він був залежний від Бога! Людина, яка мала успіх, з якою був Бог і яка Його боялась, в усьому відчувала залежність від Бога. Напевно, це єдино правильна позиція людини перед її Творцем. Адже чи не найбільший гріх є наша незалежність від Бога. Часом складається враження, що нам Бог потрібен для того, аби рятувати нас від біди і благословляти те, що ми уже вирішили. Жити у свідомості Божественної присутності пов'язане з глибоким почуттям залежності від Нього у всіх своїх вчинках. Боятися Бога — означає жити з почуттям

його присутності й залежності від Нього.

4. Спостерігаючи за життям Йосипа, ми можемо сказати, що це була людина, яка жила за Словом.

Йосип знав, що добре і що погано. Він знав волю Бога і тримався її. Ми вже знаємо про стійкість Йосипа перед жінкою Потіфара. Не погоджуючись на спокус, Йосип аргументує це небажанням порушувати Божу волю: "Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?" (39,9). Знати слово Бога і жити за ним не одне і теж. Сьогоднішній світ переповнений християнами, які знають слово і волю Бога, а живуть і поведуться як доведеться. В кінці книги Буття ми читаємо яскраве свідчення життя Йосипа за Словом. "Конче згадає Бог вас, а ви внесете звідси кості мої!" (50,25). Йосип не просто знає Богом дану обітницю. Згідно неї він впорядковує своє майбутнє. Адже, якщо Бог сказав, значить так і буде. Через чотириста тридцять років нащадки Йосипа виконають те, у що той вірив. Для нас він залишається відмінним зразком того, що значить насправді боятися Бога — знати Його слово і згідно нього влаштовувати своє життя.

5. Правдивий страх людини перед Богом завжди помітний по відношенню до інших. Повага й любов до братів виявилася в тому, що він пробачив братів. До того ж, здається, він зробив це раніше, як ті про це попросили! Так може лише той, хто знає Прощаючого і сам прийняв прощення. Причому його прощення не формальне і не під тиском обставин — в його руці була їхня доля.

Справдилися всі його юначі сни, а у найвищого чиновника Єгипту чимало можливостей, щоб братам жилося не солодко. Пробачити означає забути минуле, переступити його. Адже Бог прощаючи наші гріхи не нагадує нам про них знову, не тримає, а забуває. Так само Йосип не тримає зла на Потіфара, він пробачає чашника за багаторічну мовчанку. Той, хто боїться Бога прощає, прощає односторонньо.

Отже, страх Божий відкрив Йосипу джерело Божого благословення — "і був Господь з Йосипом", і він став людиною, що мала успіх. Здається, Богові байдуже у яких обставинах знаходиться людина, якій Він дарує успіх — рабство, в'язниця, криза ...

Коли ми роздумуємо над різноманітними кризами чи труднощами, то мусимо мати мужність визнати, що криза повертає нас до нашої сутності. Криза оголює наш внутрішній духовний світ. Матеріальні труднощі заставляють проявитися нас такими, як ми є. Тому наша реакція під час різних криз є дуже цінна, бо дозволяє нам бачити наскільки ми близько (далеко) до Бога і від чого ми насправді залежимо.

Історія Йосипа дає нам як важливі духовні уроки, так і дуже конкретні поради як жити під час кризи.

- Основний урок успішного в кризі Йосипа — ми потребуємо розвивати довіру до Бога. Це не теорія, а конкретні дії. Згадайте про те, що Бог робив у вашому житті, пам'ятати Його чудодійні втручання і все Його добро. Пригадайте інші важкі ситуації, з яких вас вивів Господь. Дякуйте Йому за них. Споглядання Божої доброти в минулому — добрий ґрунт укріпитися у нашій довірі сьогодні. Розвивати довіру до Бога означає також перейнятися свідомістю того, що все, що приходить у моє життя, не приходить без відома Бога. А тому усе приймаймо з вдячністю.

- Йосип надає нам також дуже конкретний і практичний урок. Цікаво спостерегти, де він не був, він ставав там кращим робітником. З найнижчого раба Потіфара Йосип робиться кращим, а згодом найстаршим аж до управителя усім маєтком. Будучи рабом по статусу, він не був рабом по духу. Відповідно і працював — не з примусу, не через наглядача і покару, а якнайкраще. І дивлячись, як працює Йосип, пан підвищував його доки в один момент не передав усе господарство, усіх рабів та свої фінанси рабу Йосипу. Як колись раби так і сьогодні чимало людей відносяться до роботи згідно приказки: робота не вовк, в ліс не втече. Робота інших більше відповідає принципу "я на роботі, а не на пожежі". Але це не про Йосипа. Його трудова етика ґрунтувалася не на теперішньому положенні, а на вірі в Бога, яка видима через прийняття обставин, через віддання себе праці, яку він завжди бачив і проявляв ініціативу. Коли Йосип потрапляє у в'язницю, то і тут робиться неформальним начальником серед в'язнів. І врешті Йосип потрапляє до фараонового двору. Але й тут відмінний топ-менеджер, який не покладаючи рук працює на благо країни і її народу.

Приклад Йосипа надихає нас розвиватися і зростати у тому, що ми робимо, ставати кращими працівниками в своїй області. Таких працівників не звільнюють.

- І останній практичний урок: нам потрібно вчитися жити і в багатстві, і в бідності, і в комфорті, і в скруті. Йосип, улюблений син свого батька, мав кращий одяг, затишок батьківського поселення. Та раптом у життя юнака увірвалася яма, рабство, а згодом в'язниця. Та де б Йосип не був, ми не бачимо ні нарікання, ні смутку. Бачимо довіру до Бога і упокорене сприйняття реальності.

Є гарний новозаповітний приклад вірного відношення до життєвих поворотів — апостол Павло найкраще сформулював цей принцип у посланні до Филип'ян "...бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі" (4, 11-13). Через численні досягнення цивілізації нам все трудніше сказати "амінь" цим словам Павла. А саме тут джерело наших нарікань і незадоволення, наших страхів і побоювань. Мені довелося багато раз чути від українців в Америці численні незадоволення щодо елементів зручності й комфорту, яких нема в Україні. Це правда, що до доброго ми привчаємося швидко. Але наше покоління і в США і в Україні розучилися подібно нашим батькам жити в скрутних життєвих обставинах. Саме того ми так панічно боїмося кризи. Тому багато людей озлоблюється в такі ситуації, починають нарікати на владу, на Бога. Як ніколи, досвід Йосипа й Павла переломлений нашою вірою в Ісуса має ставати нашим досвідом. "Бо навчився я" — і нам це під силу з Тім, Хто нас підкріплює.

Кризіві обставини вчать нас знову повернутися до вищих цінностей і навчитися упокорювати свої пожадання. Це також добрий час для покаяння та для того, щоб вчитися довіряти Йому, щоб мати правильне відношення до гріха, розвивати почуття залежності від Бога, жити по Слову, поважаючи людей.

"...він був у домі свого пана, єгиптянина ...поблагословив Господь дім єгиптянина через Йосипа". Буття 39,5

Успішна, благословенна Богом людина робиться благословенням для оточення. І немає значення чи це дім батька чи рабовласника, це в'язниця чи палац. Людям навколо тебе робиться краще, бо успішний від Бога благословляє інших.

"А Господь був з Йосифом, і щастило йому у всьому" Буття 39,2.

Так у чому ж секрет успіху Йосипа? Секрет у тому, що немає якогось таємничого чи магічного шляху до успіху. Немає також секрету як вижити під час кризи. Є відомий і зрозумілий шлях, який полягає в тому, що тим, хто боїться Господа, Він дає успіх! Бо богобоязлива людина благословенна Богом, який і робить нас успішними. Успіх та Боже благословення не залежить від того, у яких обставинах ми знаходимося. Історія Йосипа переконливо доводить, що для Бога обставини не мають значення. Він шукає богобоязливе серце.

Пастор Микола Романюк, м. Ірпінь

Золоте яблуко

Сонечко яскраво освітило кімнату. Дівчинка розплющила очі і побачила усміхнене обличчя мами.

— Що тобі снилося доню? — запитала вона.

— Мені снилося золоте яблуко, — відповіла Жанна.

— Тоді швиденько вдягайся, вмивайся, помолимося Богу, і я тобі розповім історію про золоте яблуко.

Дівчинка послухала маму і невдовзі вже сиділа біля неї.

— В одному палаці, — розповідала мама, — жив багатий чоловік, який відповідав за царську скарбницю. Він жив у розкошах, одягався в дорогі шати й безтурботно проводив свій час.

Одного разу до нього приїхав з далекої країни товариш його юності. Оскільки друзі багато років не бачилися, то скарбничий справив велику гостину. Столи

були заставлені різними смачними наїдками в золотому та срібному посуді, в дорогих вазах лежали соковиті фрукти. Багатий господар сидів за столом на почесному місці. Він мав гарний настрій. Праворуч від нього сидів його товариш. Друзі розмовляли, їли, веселилися. Потім гість сказав, що такого достатку, як на цьому столі, не знайдеться в його країні. Він хвалив свого товариша і вважав його найщасливішою людиною у світі. Господареві це сподобалося, і він узяв із золотої тарілки велике гарне яблуко.

— Це яблуко лежало в золоті і воно немовби золоте, — похвалився він і простягнув його другові.

Гість розрізав яблуко, але там усередині був черв'як...

— Ой, — вигукнула Жанна, як це неприємно.

— Так, моя дівчинко, — сказала мама. — Скарбничому і всім присутнім стало ніяково.

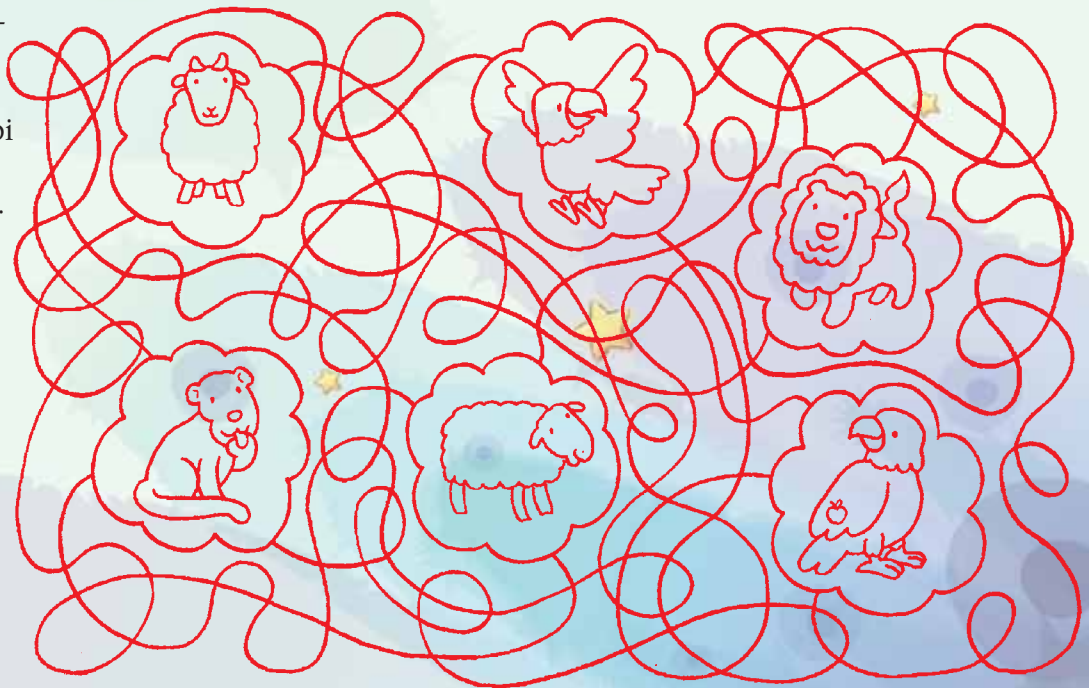
Деякі яблука зверху дуже гарні, а всередині червиві. Так і деякі люди. Вони гарно одягаються, хвалять себе, мають високу думку про себе. Але в їхньому серці є зло. Тому що там живе "черв'як гріха".

— Як же він туди потрапив? — запитала Жанна.

— А потрапив він в серце людини через непослух Богові, — відповіла мама.

Господь повелів Ною взяти з собою в ковчег по парі самих різних звірів і птахів.

Прослідкуй, які лінії з'єднують пару тварин одного виду.

Історію прочитай в книзі Буття 6:19-22

Напередодні Різдва в Українській церкві м.Еверет

Вечірнє зібрання напередодні Різдва в Українській церкві ЄХБ м.Еверет надовго запам'ятається нашій дітворі. Того вечора всі присутні на служінні мали змогу не тільки почути оповідь про народження Месії Ісуса Христа, але і ніби побувати на тих Вифлеємських полях, де відбувалися описані в Біблії події. Вони могли бачити "пастухів", що, сидючи біля багаття, тихенько вели розмови про очікуваного Месію, якого люблячий Бог обіцяв послати для Свого народу.

*"Кожен день в своїх думках
Цього дня ми всі чекаєм,
Часто в наших вже серцях
Навіть віри не хватає."*

Пастухи розмірковують про те, що ця подія має статися незабаром, про те, яким буде прихід Спасителя і в якому місті має народитися Цар царів. Раптом перед ними з'явився Ангел і сповістив:

*"Радість я звіщаю вам,
О, народе, веселися.
Вже здійснився Божий план:
Вам Спаситель народився!"*

Прославляючи Бога в своїх серцях, пастухи поспішили до Вифлеєму поклонитися Новонародженому Цареві і Спасителю. Разом з ними і наші дітки прославили Бога і принесли Новонародженому Ісусу Христу в подарунок

все, що вони, в міру своїх дитячих сил, змогли приготувати-вивчити у недільній школі та вдома з батьками: співи та вірші — славу і хвалу уст дитячих. Всі діти брали участь в служінні. Вони прославляли Господа Бога за явлену Ним велику і прекрасну любов, за мир і спасіння даровані людям в Спасителі Ісусі Христі.

Непомітно промайнув час і по закінченні зібрання "пастухи" вручили усім дітям Різдвяні подарунки. А розповідь про події Різдва підготували старшокласники недільної школи та молодь церкви: Катя та Андрій Приходько, Максим Мохнач, Ліля Томчук, Саша Шевчук, Тіма, Сергій та Олена Ковальчуки.

Ольга Волчкова,
м. Еверет, шт.Вашингтон

СВІТОВІ НОВИНИ

Церкви шукають вихід з кризи: перебудова світової фінансової системи?

Всесвітня рада церков взяла участь у Світовому соціальному форумі, присвяченому фінансовій кризі. Форум проходив у бразильському Белені з 27 січня по 1 лютого. На думку танзанійського економіста Рогате Мшани, керівника програми Всесвітньої ради Церков "Бідність, багатство, екологія", криза дає можливість зробити світову фінансову систему більш справедливою. "Якщо ми упустимо цю можливість, історія повториться і криза відбудеться знову", — заявив Мшана.

Торкнувшись питання глобалізації, Рогате Мшана підкреслив роль ринку в сучасному світі. "Ринок — це дар Божий, — заявив економіст, — без ринку ми не могли б жити ...". Разом з тим, як відзначив Мшана, лютеранин за сповіданням, ринок пови-

нен бути справедливим, а тому не слід "надавати йому вільно розвиватися, нічим його не обмежуючи".

Світовий соціальний форум був вперше скликаний у 2001 році на протипагу Світовому економічному форуму в Давосі. Тоді форум відбувся в Амазонії. У форумі взяли участь 15 представників ВРЦ і дружніх організацій, тим самим підкреслювалася значимість питань, пов'язаних з кліматичними та екологічними умовами, і затверджувалися права представників "малих культур".

"Потрібно, щоб у нашому проекті взяла участь всесвітні організації, у тому числі соціальні, і різні релігійні групи", — заявив Мшана. За словами економіста, майбутнє світу повинні визначати багато країн, а не тільки члени "Великої двадцятки".

Британці стали частіше відвідувати храми. Через кризу?

Відповідно до опитування, проведеного благодійним фондом "Тірфунд", в 2008 році 26% жителів Великобританії відвідували церковні служби. У 2007 році таких було 21%. Число тих, хто ходить в храм хоча б раз на місяць, за рік зросло з 13% до 15%, а кожен 9-тий британець відвідує церкву щотижня (у 2007 р. — 9%). Іншими словами, 7,3 млн. дорослих британців відвідують церкву раз на місяць (це не рахуючи вінчань, хрестин і панахид). Це найбільші цифри за останні 3 роки.

Найбільший приріст парафіян спостерігається серед людей похилого віку (в групі "75 років і старше" він виріс на 10%). Швидше за інші частини країни воцерковлюється Уельс (річний приріст — 12%).

Ці дані суперечать офіційній статистиці, відповідно до якої число відвідувачів храмів падає. На англіканських службах раз в місяць бувають 1,7 млн чоловік, а на католицьких — близько мільйона.

У Санта-Барбарі — гості...

Вісімнадцятого січня
Українська церква
м.Санта-Барбара
приймала гостей: після
ранкового служіння
в Лос-Анжелесі до нас
приїхав молодіжний хор
з Української церкви
м.Сакраменто під
керівництвом пастора
Володимира Вільчиці.
Темою служіння був
спогад Різдва Ісуса Христа.

Після молитви і загального співу гімну “Нині радість стала”, молодіжний хор виконав гімн “З висот небесних” на відому італійську мелодію. Диригент хору — Андрій Кирилюк, акомпанемент — його брат Богдан Кирилюк (фортепіано), Валик Хлистік (гітара), Вадим Чепурнов (шейкер), і наш Олександр Верцеа (бас-гітара).

У першій проповіді (Лук. 2:16-20) брат Руслан Яценко запросив усіх уявити себе на місці тих пастухів і в тій обстановці. Якою радістю відгукнулося б наше серце?

Після молитви хор виконав гімн “Хори анголів співали”. Юля Почапська привітала всіх віршем “Ми вітаєм”. Катя Мурченко виконала соло ніжну пісню “Так святково” про ранковий промінь правди, про Різдво. Вірш про Різдво також прочитала сестра Таня Соколовська. Гарним тенором брат Валик Хлистік виконав соло, пісню “В тиху ніч”. Так тепло відгукнулося в серцях: “Благословенна ніч Різдва”!

Після загального співу “Земле, радій, Христос народився” молодий брат Руслан закликав хвалитися тільки нашим Господом! Він проповідував про зустріч Симеона з Христом. Фаїна Бородіна прочитала свій вірш “Стрітіння Господнє”, після чого хор, чергуючись з привітальними віршами, виконав радісні Різдвяні колядки. Брат Вадим Чепурнов акомпанував на саксофоні.

Цікаву думку висловив у своїй проповіді брат Валик Хлистік (Лук. 2:8-16) Христос — Незвичайний Новонароджений. А люди — як усі люди, по-своєму приймають свята. Хтось побільше спить, хтось їсть і п'є, багато хто проводить час в марноті, ходячи по магазинах за подарунками один для одного. Але ж Різдво — не наше свято. Це свято Ісуса Христа! Йому потрібно віддати це свято. Йому подарунки. А Йому потрібна від нас тільки слухняність!

Хор виконав псалом “Радість нам”. Так красиво, мрійливо звучав приспів “Небеса, небеса, небеса”!.. Тріо Соколовських (Марта, Таня і Богдан) виконали пісню “Прийдіть до Ісуса” з такими лагідними словами: “Народилося немовля, ... мама Марія кохала Його,” і приспів: “Прийди до Ісуса, Царя царів”.

Хочеться відзначити в усьому репертуарі хору гарний темп, молодіжний запал, злагоженість, хороший смак у виборі програми та виконання.

Юля Яценко прочитала вірш “Зоря” про Марію, яка розмірковує про долю Сина. Вірш не довгий, але зате зворушливий.

Інна Гонца і Валик Хлистік виконали дуетом “Засвітилася зоря”. Чисто й надзвичайно красиво перепліталися в мелодії перше сопрано і перший тенор.

Марта Соколовська прочитала вірш “Всміхаються зорі в небеснім просторі. Христос народився”!..

Вадим Чепурнов виконав соло на саксофоні. Віртуозно, натхненно і старанно!..

Загальним співом проспівали “Тиха ніч” та “Кращі дні нашого життя”.

Пастор Володимир Вільчиця перед своєю проповіддю запитав: “Привезли ми вам радість?” Відповідь була: “Так! Ми з вами всі помолодішали!” Пастор представив саму юну учасницю хору — дівчинку Катю. Вона привела до церкви своїх батьків. Вони покалися. Тепер мама викладає в недільній школі. (Катя пошкодила ногу в дорозі. Ми дбайливо обгорнули їй ніжку на ніч, щоб зняти біль, та молилися за швидке одужання. Молодь зворушливо уважна в турботі одне про одного!)

У своїй проповіді, починаючи від благовістя Марії (Лук.1:26-33), брат Вільчиця натхненно, з молодим запалом, підкреслив основну думку: Він буде Великий! Давид був народжений в

гріхах та в беззаконні, але Бог знайшов його, зробив царем, і з його родово-ду народився Христос від невинної і слухняної Марії. Він був Великий від народження: спів воїнства небесного, трепет в царстві Ірода, поклоніння мудреців. Великий в юності Своїй: сидів у храмі, навчаючи старших так, що ті дивувалися! Великий в служінні Своїм: навчав біля моря сміливо, голосно, як Той, що владу має! Наука Його жива і нині. Великий в справах: хвилі слухняні, буря втихла, Лазар воскрес і вийшов, сліпі прозрівають, хворі уздоровилися, жінка біля колодязя зрозуміла: “Ти — Пророк!” Він — тихий і покірний серцем, доступний. Ми маємо право підійти і звернутися до Нього особисто, просити про розуміння і допомогу в простоті. Він підтримає, поблагословить, підніме, допоможе. Він Великий!

Більше того, Він Великий у прощенні. Ми всі маємо недоліки і гріхи. Він же є бездоганим. Люди хотіли вбити жінку, взяту в гріху, а Він відпустив і сказав: “Іди, і більше не гріши!” І сказав Давид до пророка Натана: “Вбити того грішника” — “А це ти!” Петру після зречення сказав: “Паси овець Моїх”, дав йому ключі від неба, та й послав проповідувати. А Савла — Павла? А всіх нас? Він Великий в прощенні. Для всіх нас честь — бути в Його Церкві!

Коментуючи цю проповідь, хочеться підкреслити: під час світової економічної кризи, якими б не були великими проблеми, потрібно пам'ятати: а наш Бог незрівнянно більш Великий! І Його готовність допомогти реальна. З цією думкою потрібно зустрічати і перемагати кожні нові труднощі.

Після молитви, на закінчення хор виконав гімн “Слава Богу”, а потім був загальний спів “Ти знаєш шлях, хоч я його не знаю”.

Велику радість подарували нам молоді гості з Сакраменто. Хочеться від душі подякувати батькам і пастору церкви за правильне християнське виховання молоді. Адже всі вони працюють, навчаються, активні члени церкви, беруть участь у місіонерській роботі, більшість з них навчається музиці. Всі доброзичливі, шанобливі, дбайливі один до одного. Люблять і від душі прославляють Бога. Ці цінності ніколи ще не старіли і не перемагалися кризами і економічними проблемами. Наш Бог більш Великий!

Фаїна Бородіна

ЯК

реагуємо ми на економічну кризу

В Євангелії від Матвія, в 24-му розділі написано: «Ви ж про війни почуєте, і про військові чутки, — глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо «повстане народ на народ, і царство на царство», і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це — початок терпіння породільних. На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення моє. І багато тоді спокусяться і видаватимуть один одного. Повстане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох.

І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, — той буде спасений! І проповідувана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідчення народам усім. І тоді прийде кінець!»

Всі люди всього світу бачать, що все змінюється не по днях, але по годинах і не в кращу сторону, а в гіршу.

Мало хто з нас думав, що за такий короткий відрізок часу все поміняється. Що мільйони домів підуть на *For close*, що люди не зможуть оплатити свої борги. Чекали одного — підзаробити грошей, а отримали інше — взагалі все втратили. Чи думали ми, що в Америці мільйони людей втратять свою роботу, звичайно — ні, але цей час прийшов.

Християни переносять це трішки легше, тому що вони знають, що нічого не буває без волі Божої. І ми знаємо, що коли країна відступає від законів Божих, то рано чи пізно люди платять за це.

Ми можемо побачити чимало свідчень цього, читаючи Біблію. Чи думаємо ми, що прийде час і на наших полицях не вистачатиме продуктивних товарів? Подивіться, що робиться в світі: ще не пройшов один ураган — вже іде інший, і тисячі, тисячі гектарів родючої землі руйнується за короткий відрізок часу. Там — затопило, там — землетрус. Ще в іншому місці — град в літню пору, то сніг випав. Де була завжди зима — квіти квітнуть. І нам здається, що вся природа вийшла з-під контролю. Але це не так. Тому що ми знаємо, що Бог тримає все у руках Своїх і Бог всім управляє.

Невіруючій людині важко зрозуміти це, і деякі закінчують своє життя самогубством. Вони думають, що немає виходу з цієї ситуації, але вихід із будь-яких обставин є. Тільки немає кому підказати їм. Немає кому направити таких людей на правильну дорогу. Ми мовчимо, замкнулися в собі, бо ми вже отримали все.

Але чи правильно це?! Звичайно, ні. Ми повинні відчувати потреби людей. Ми повинні говорити з ними — цікавитися їхнім життям. Хто, як не ми, — побачить їхню скруту. Хто, як не ми, — допоможе.

Знати Ісуса, і не допомогти людині — це гріх, і кожна людина дасть відповідь за це. Прожив день, нікому не засвідчив про спасіння, і людина іде в вічність без Бога, — подумайте, друзі! Це обов'язок кожного із нас — не тільки пастора, не тільки місіонера, не тільки благовісника, але обов'язок мій і твій, дорогий друже. Хотілось би, щоб своїм життям, своїми вчинками ми відкривали людям Ісуса Христа.

Бо тільки в Ньому життя!

Бо тільки в Ньому спасіння!

І дорога до неба — тільки через Ісуса Христа!

Спішіть прийняти Його в своє серце і в своє життя. Дозвольте Ісусу керувати Вашим життям, і нехай навкруги Вас все рушиться — Ви будете мати мир і спокій в душі Вашій.

Галина Мельник
Радіоведуча програми "Мій голос" і "Благословенний час"
Тел. (916) 729-8357

СЛУХАЙТЕ НАС:
WWW.TVVL.COM

Кожного вівторка і кожного четверга з 5-ої години вечора за Каліфорнійським часом (Pacific time).

Якщо Ви бажаєте слухати радіопередачі, Ви можете зателефонувати за номером: 1-800-828-2824 і Вам допоможуть в цьому.

Статус християнина не відокремлює нас від впливу навколишнього світу. У багатьох віруючих виникає ілюзія, що зібравшись декілька разів на тиждень в застиглих стінах церкви ми можемо відчувати себе за межами реальності. Певна річ, спілкування з братами і сестрами та єдність Церкви Христової приносить нам відчуття захищеності та спокою, але ми продовжуємо жити у справжньому світі. Розпочинаючи новий тиждень, ми зустрічаємось з проблемами і викликами, і, мабуть, немає такої людини, яка за останні декілька місяців не чула слово "криза". Засоби масової інформації намагаються всіляко розкрити цю тему, додавши їй своєрідного характеру. І потрібно бути зовсім абстрагованим від навколишнього середовища, щоб не дотикатися до соціальної думки. Чи впливає світова економічна криза на духовне життя християнина та на його відносини з Богом? Яким чином криза впливає на моє життя особисто? На ці запитання відповідали брати та сестри різних вікових категорій та соціальних положень.

Ярослав, 33 роки. Бізнесмен.

Я пов'язую цей період як показник приходу антихриста. Він прийде наводити порядок, а перед цим потрібен політичний та економічний хаос. Ось ми і бачимо, що відбувається. Для християн це ще одне нагадування звернутись до Бога.

Вікторія, 24 роки. Соціальний працівник.

Економічна криза торкається усіх. Християни не виключення. Я вважаю, що такий важкий економічний стан — це показник приходу Христа на землю.

Оля, 18 років. Студентка.

Нестабільність в економічному світі допомагає нам зрозуміти, яке тимчасове наше життя. Всім, на

кого вплинула економічна криза, я залишаю на згадку вірш з Біблії, Матвія 6:33 "Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться".

Андрій, 28 років. Бізнесмен.

На сучасних християн ця криза помітно впливає, тому що наше сьогодення значно відрізняється від минулого. Люди стали егоїстичними матеріалістами. Мало хто згадує про духовну кризу, яка розпочалася вже дуже давно і підсилюється щодня. Якщо фінансова криза дійсно зачепила християнина, то можна зробити висновки, на що він покладає свої сподівання.

Ніна, 24 роки. Міжнародний економіст.

Більше випробовування, коли ми маємо благополуччя, а не тоді, коли фінансові проблеми. В цей час насправді перевіряється наша потреба в Бозі. Я думаю, що для християн іноді особливо потрібна така криза, щоб Бог міг втрутитись в наше життя, бо Він хоче, щоб ми повністю залежали від Нього, а не від обставин навколо нас.

Юрій, 23 роки. Геолог.

Вплив кризи на життя християнина я бачу у двох аспектах: деякі люди віддаляються від Бога, інші ж стають до Нього ближчими. Те саме відбувається з сім'ями. Одних фінансові труднощі роз'єднують, інші ж навпаки об'єднують зусилля, щоб подолати це. На американському доларі ми бачимо надпис: "In God we trust". Тому бажаю дійсно покладати свої надії на Бога!

Юля, 27 років. Студентка.

Люди впадають в депресію, коли дійсно відчувають відповідальність за свої сім'ї. Але економічне становище не повинно впливати на наші відносини з Богом.

Віктор, 33 роки. Будівельник.

Всім нам відомий вірш з Біблії (1 Тим. 5:8) "Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той відрікся від віри, і він гірший від невірного." Звичайно, економічна ситуація впливає на всіх, хто дбають про свої сім'ї. Особисто на мене та мою сім'ю це не вплигло. І щоб там не сталося, я впевнений, що Бог своїх не залишав і ніколи не залишить.

Надія, 45 років. Влада.

Для різних людей економіка має різний вплив. На духовному житті це не повинно відбиватися. Вона може вразити лише деякі зовнішні фактори земного існування. Диявольські спроби впливати на відроджену душу за допомогою грошей не мають ніякої сили.

Іван, 33 роки. Будівельник.

З приходом всіх цих економічних заворушень відчувається нервова напруга. І виникає запитання: де межа моїм бажанням, і скільки мені потрібно? Дуже важливо в скрутних життєвих обставинах підтримка другої половини. Якщо дружина не задоволена заробітками чоловіка або навпаки, то це ще більше спонукає до депресії. А Біблія каже, (1 Тим 6:6) "Велике надбання — бути по-божним і задоволеним".

Леонід, 24 роки. Студент.

Криза не повинна впливати на духовний стан християнина, це може вплинути лише на земне життя. На мій духовний стан криза не впливає, хоч я і втратив роботу, але в мене з'явилося більше вільного часу. Я повністю залежу від Бога і зрозумів, що без Нього я повний нуль.

Ігор, 28 років. Студент.

Коли є пізнання Бога, то все, що відбувається навколо нас, не впливає на духовне життя. Ця криза просто показує хто є хто. Для багатьох це послужить холодним приголомшуючим душем.

Марія, 68 років. Бухгалтер.

Звичайно, це проблема, коли немає достатньо грошей, щоб забезпечити сім'ю всім необхідним. Але український народ страждав достатньо, так що тепер кризою нас не злякати. Тим більше християни мають велику надію на Бога. Я вже на пенсії, тому на мене криза не впливає.

Василь, 47 років. Шофер.

Якщо є нестача фінансів це гнітить дух, людина заповнює свої думки тим, як сплатити рахунки і прожити за мінімум. Але криза не впливає на духовний стан тих, хто дійсно довіряє Богу. У Біблії ми читаємо: (2 Хронік 16:9) "Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього."

Вибір: ... погорювати за втратою

Запитуєш гасто: а далі як жити?

Коли сил немає страждати, терпіти,

Коли вже здається: ось-ось прийде ніз,

І світло погасне запалених світ.

Коли, як раніш, ти не можеш любити,

І серце теплом вже не здатне зігріти,

Коли десь поділась жага вся твоя,

І віри за обрій скотилась зоря.

Коли в небо дивишся ти без надії,

Коли вже не манять туди тебе мрії

Й не рветься душа в ту небесну блакить,

А серце у ранах кровить і болить.

Коли по щоках сліз гарячих потік,

І шляху не можеш знайти до утіх,

Коли квіти радості хтось позривав,

З насмішкою кинув до ніг й потоптав.

Коли роздоріжжя лягло перед тебе...

Куди далі йти? Який шлях до неба?

Коли відгай тисне на плегі твої

І в кроки всі сили вкладаєш свої.

Коли від землі відірватись не в силі,

І крила від тяжкої ноші змарніли,

А серце пронизує морок і страх...

То як жити далі? Боротися як?

Прийди на Голгофу... Ось там на хресті

Ісусові руки пробиті були...

Собою страждання твої Він розп'яв,

Щоб в ранах Його перемогу ти мав...

Ірина, м. Луцьк

Наші супутники життя — втрати. Але й пережити їх потрібно вміти.

Трагедії здебільшого приходять неждано. І з ними завжди — втрата або й багато втрат. Ми втрачаємо відчутні (об'єктивні) речі, такі як матеріальні набутки і відносини з іншими. Ми втрачаємо невідчутні (суб'єктивні) речі, такі як надії, мрії і відчуття безпеки. І хоча в нас немає права вибору серед втрат, які ми несемо в житті, від нас залежить вибір: що ми робитимемо?..

Сльози, що ведуть до зцілення, невід'ємна частина життя

Природними почуттями, викликаними втратою, є відчай, гнів і депресія. Але, зрештою, ми все ж таки повинні прийняти втрату як важливу, проте — не центральну частину свого життя. Тільки в цьому разі ми бачимо, що в результаті втрати в нас відбулися й позитивні зміни і що ми отримали і благословення. Ми усвідомлюємо, що коли у своїх стражданнях звертаємося до Бога, біль робить нас м'якшими і чуттєвими до Нього. Бог хоче, щоб ми шукали допомоги у Нього і дозволяли іншим людям допомагати нам. Таким чином, коли приходить зцілення, ми в змозі потішити інших тією потіхою, якою нас потішив Бог: "...В усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли

потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих. (2Кор. 1:4).

Втрата є невід'ємною частиною нашого життя. Ми переживаємо втрати кожного дня: від чогось дуже незначного — гудзика чи ручки — до багато більшого — дружини, чоловіка чи друга. Чим більше ми цінуємо те, що втрачаємо, тим втрата більша. Вартість не визначається тим, скільки вона нам коштувала, але — скільки значила для нас. (Найбільшою втратою може бути те, що ми отримали безплатно. В очах інших ця річ, можливо, навіть не виглядає надзвичайно цінною.)

Чому втрати вражають?

Ми любимо передбачуваність. Тому, щоб упорядкувати своє щоденне життя,

складаємо розклад. Ми формуємо відносини, щоб із вірою (чи надією) ділити радість і горе. Ми здобуваємо почуття захищеності коли знаємо, де знаходяться певні речі, що принесе цей день і на кого ми можемо розраховувати. А будь-яка зміна несе в собі втрату.

Навіть радісні зміни приносять втрати. На весіллі завжди хтось плаче. Батьки усвідомлюють, що від сьогодні їхня дочка буде ділити життя з кимсь іншим. Вони вже більше не будуть найближчими для неї людьми.

Навіть отримуючи любов та турботу від інших, ми також несемо відповідальність любити цих людей і турбуватись про них. І деколи це може означати обмеження (чи втрату) свободи. Підвищення в посаді часто означає переїзд на нове місце. Нова можливість приносить радість із сумом, переїзд означає розлуку з рідними і близькими.

Значні зміни, такі як смерть, розлучення, зміна роботи чи місця проживання, зрушують наше відчуття порядку, безпеки, звичного комфорту і змушують пристосовуватися до життя в нових умовах.

Для чого потрібно горювати?

Горювання, про яке ми будемо говорити далі, є природною відповіддю на втрату, подібно як плач — на біль чи сон — на втому. Втрата наносить емоційні рани, які може зцілити тільки горювання над зазаною втратою. Багато хто не розуміє і нехтує процесом горювання. Нам самим ніяково, незручно і навіть страшно у присутності тих, хто переживає втрату, особливо смерть. Саме тому ми не хочемо мати нічого спільного з горюванням. Також у нашій культурі викид емоцій і сльози вважаються слабкістю, тому і соромимося горювання, намагаємось покінчити з ним якнайскоріше.

На додачу, неправильне сприйняття горювання походить від суспільства. Це неправильне сприйняття стає на перешкоді видужанню і духовному зросту. Наприклад, багато-хто вірить у необхідність покращити самопочуття друга, який горює. Але часто можна чути "підбадьорення" на зразок "ти мусиш бути сильною!", "ти повинен взяти кермо в свої руки!" або "все ж таки добре, що йому не довелося довго страждати". Подібні кліше здатні допомогти тому, хто їх говорить, але дуже рідко допомагають тому, хто зазнав втрати! Адже применшення горя не прискорює видужання.

Стадії горювання

Ніхто не може перегорювати за нас. Так само ніхто не може вказати, скільки часу і як слід горювати. Наприклад, коли в сім'ї хтось помирає, кожен у ній переживає це по-різному. Різним є також час, який потрібний для горювання кожного окрема.

Проте, хоча у всіх нас реакція різна, більшість з нас проходить через ті самі стадії:

- заперечення реальності,
- торгування з нею,
- гніву на неї,
- депресії через неї,
- погодження з нею.

Поширеною є думка, що ці стадії тривають тижні чи місяці. Насправді стадії як відповідь на певні почуття можуть тривати лічені хвилини або години. Ми також не переходимо з однієї стадії у якомусь визначеному порядку, а можемо перейти з однієї в іншу і потім знову повернутися до початкової. Але, якщо все проходить благополучно, зрештою ми приходимо до прийняття втрати і віднаходимо надію на майбутнє.

Заперечення реальності є відмовою сприймати речі такими, якими вони є. "Я не можу повірити, що це відбувається зі мною. Це, напевно, сон". Відкинення реальності може бути на початку корисним, бо допомагає пом'якшити перший

шок від втрати. У той же час залишатися в такому стані небезпечно, оскільки ігнорування проблеми не прискорює її вирішення чи зникнення. Навпаки, ми зазнали серйозного поранення і потребуємо допомоги. Це подібно до того, як не можна ігнорувати серйозну фізичну травму: нам потрібна медична допомога, аби не померти від втрати крові.

Торгування з реальністю є спробою змінити хід подій, щоб запобігти втраті чи позбутися болю, що приходить із втратою. При загрозі втрати близької нам людини торгування є поширеним явищем. "Господи! — благаємо, — я присвячу Тобі все своє життя, я зроблю все, що Ти хочеш, тільки не дозволяй, щоб це сталося!" Ми хочемо повернути життя, до якого звикли. Ми хочемо повернути назад час: аби ж раніше взяти про хворобу, коли б запобігти аварії... якби тільки... а що, якщо... Після втрати ми губимось в лабіринті цих "якби тільки..." і "а що, якщо..." — припущень. Ми навіть торгуємось з боєм утрати. Ми гідні зробити все, аби тільки не відчувати його.

Ми також можемо торгуватися за гарантію, що подібного не станеться з іншими близькими нам людьми. Матір, яка втратила дитину, може торгуватися за здоров'я і безпеку для решти своїх дітей.

Отже, просуваючись через стадію торгування, наш розум намагається змінити минулі події через "якби тільки..." і "а що якщо..." — припущення. Та, на жаль, завжди приходимо до одного і того ж висновку: повернути втрату неможливо.

Із почуттям реальності приходить гнів. "Чому саме я? Що я зробив такого, щоб заслужити це?" Дуже часто гнів проявляється через те, що ми відчуваємо себе безсилим, розчарованим чи залишеним. Часто він є також відповіддю на відчуття загрози. Адже значна втрата може загрожувати нашим уявленням про себе чи про життя взагалі, і ми шукаємо, кого б звинуватити в тому, що сталося, щоб вилити на нього свій гнів (виростаючи в сім'ї з братами чи сестрами, ми вдосконалили мистецтво знаходити крайнього). Коли помирає чоловік, його дружина може звинувачувати лікарів чи роботодавця. Вона почуває себе покинутою і зрадженою. Хто буде піклуватися за неї тепер? Це поступово приводить до самозвинувачення і депресії.

Депресію часто визначають, як гнів на себе. Її супроводжують такі думки: "Я, напевно, зробив щось, щоб накликати на себе цю біду. Я жадлива людина. Я не приношу ніякої користі. Я всім байдужий" — і ніколи не допомагають вибратися з неї. Навпаки — призводять до ще більшого відчаю та ізоляції. Саме

тому депресія — напевно, одна з найважчих стадій. Низька самооцінка змушує страждальця уникати інших людей. У результаті в депресії людина позбавляє себе того, що вона потребує найбільше — підтримки та підбадьорення оточуючих.

На стадії депресії ми горюємо не тільки над своєю останньою втратою, але й над усіма причетними до неї минулими та можливими майбутніми втратами. Якщо це розлучення, то втрата подружжя несе за собою втрату сім'ї як єдиного цілого. До цього долучаються фінансові втрати — втрата додаткового прибутку, а також витрати на юридичні послуги. Однаково болісною є втрата мрій і планів на майбутнє.

Важливо не покидати людей, що знаходяться у цій стадії горювання. Потрібно розмовляти з ними, підтримувати контакт і проводити час разом, навіть якщо вони цього не хочуть.

Прийняття втрати і відновлення надії на майбутнє є останньою стадією горювання. Прийняття втрати не означає відсутність болю чи забування перенесеної втрати. Приймаючи втрату, ми цілковито усвідомлюємо її розміри. У той же час, ми більше не дозволяємо їй керувати нашим життям, визначаючи,

- хто ми є,
- що ми робимо
- і що ми відчуваємо.

Утрата стає однією з подій, що вплинули на нас в той чи інший спосіб, але вже відійшли в минуле. Наше серце опановує мир, незалежно від того, володіємо знанням про причини нашої втрати чи ні.

Пройшовши через горювання, ми вже більше не звинувачуємо себе чи інших в тому, що сталося. Можливо, ми почерпнули якісь уроки від пережитого і тепер дивимось на життя по-іншому. Ми знову цінуємо життя, навіть якщо нам не вистачає того, кого чи що ми втратили. Розуміючи, що ніколи не зможемо повернути втрачене, ми все ж таки можемо зав'язувати нові знайомства і розвивати нові глибокі відносини з іншими. Ми з нетерпінням чекаємо на новий день і на те, що він з собою принесе. Ми знову починаємо насолоджуватися життям. Усе це — ознаки зцілення, але, знову ж, воно можливе лише тоді, коли ми віддали належний час горюванню. Хоча ми, можливо, не знаємо причин наших втрат, але в небесній математиці їхня сума становить вічний набуток:

"Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимось на видиме, а на невидиме. Бо видиме -дочасне, невидиме ж- вічне!" (2 Кор. 4:17-18)

Галина Федун
<http://ecbua.info/index.php>

Конкурс

«Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка
Проповідника
запрошує прийняти
участь у конкурсі
«Найуважніший
читач Біблії».

№9

До уваги пропонується 10-ть запитань в кожному випуску журналу (5-ть питань по Старому Завіту, 4 — по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину).

Всього 120 запитань оцінюються в 120 кредитів.

На сім кращих переможців конкурсу чекає відповідний приз. (Ми вже

оголосили відповіді чотирьох попередніх конкурсів в минулих примірниках журналу. Але на прохання читачів, наступні відповіді оголосимо лише по закінченню конкурсу.)

Ми довіряємо нашим читачам і після кожного етапу конкурсу чекаємо відповіді на адресу редакції: Herald of Truth 37603 28th Ave. S Federal Way, WA

98003 USA або по електронній пошті: vistnykpravdy@gmail.com

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

Ви можете підключитися до конкурсу на будь-якому етапі!

1. **Вислів**, в котрому Ісус Христос відобразив в 4-х пунктах Свій життєвий шлях.
2. **Де обіцяно**, що настане час, коли народ Божий із-за голоду не буде терпіти сорому від народів?
3. **Закон**, що даний Ізраїлю про відношення до пташиного кубла?
4. **Коли** людей палила велика спека?
5. **Назви** ім'я людини, котра осліпла через своє ім'я і діяльність.
6. **Обличчя** котрих 4-х мужів стало красивіше в наслідок їжі (овочів та води)?
7. **Про кого** говориться, що він одягне лахміття?
8. **П'ять** текстів Біблії, де Слово Боже порівнюється з молотом, огнем, світлом і мечем?
9. **Чому** падав самий великий град "...із неба на людей"?

10. **Медицина**. Бог створив людину досконалою, здоровою і прекрасною. Але після гріхопадіння хвороби стали нашими супутниками. Багатьма хворобами хворіли і наші предки. — Визначте, хто якою хворобою страждав:

1. вивих бедра _____ Єровоам
2. гарячка _____ Тимофій
3. головна біль _____ Уззія
4. налив, гнояки _____ Мефішоет
5. неречистий, тяжкомовний _____ Єзекія
6. нерухомість, параліч _____ ізраїльтяни
7. проказа _____ теща Петра
8. сліпота _____ Мойсей
9. стареча хвороба ніг _____ Аса
10. хвороба шлунку _____ син шунамітянки
11. хромота _____ Вартимей
12. чума і моровиця _____ Яків.

Цікаві реалії життя

Що ми маємо у Христі?

- ✚ **Любов**, яка ніколи не перестає.
- ✚ **Життя**, яке ніколи не закінчується.
- ✚ **Праведність**, яка не оскверняється.
- ✚ **Мир**, який вище всякого розуму.
- ✚ **Спокій**, який ніколи не порушується.
- ✚ **Радість**, що ніколи не засоромить.
- ✚ **Світло**, яке ніколи не загасне.
- ✚ **Щастя**, яке ніколи не припиняється.
- ✚ **Силу**, яка ніколи не слабіє.
- ✚ **Чистоту**, яка ніколи не забруднюється.
- ✚ **Красу**, що ніколи не зів'яне.
- ✚ **Мудрість**, яка ніколи не підводить.
- ✚ **Джерело**, що ніколи не висихає.

Що ми винні один одному?

- ✚ **Любити** один одного (Ів. 13:34)
- ✚ **Збудувувати** один одного (Рим. 14:19)
- ✚ **Приймати** один одного (Рим. 15:7)
- ✚ **Навчати** один одного (Рим. 15:14)
- ✚ **Вітати** один одного (Рим. 16:16)
- ✚ **Носити тягарі** один одного (Гал. 6:2)
- ✚ **У любові терпіти** один одного (Еф. 4:2)
- ✚ **Прощати** один одного (Еф. 4:32)
- ✚ **Коритися** один одному (Еф. 5:21)
- ✚ **Напоумляти** один одного (Кол. 3:16)
- ✚ **Потішати** один одного (1Сол. 4:18)
- ✚ **Заохочувати** один одного до любові і добрих вчинків (Євр. 10:24)
- ✚ **Признаватися** один перед одним у своїх прогріхах (Як. 5:16)
- ✚ **Молитися** один за одного (Як. 5:16)
- ✚ **Бути гостинним** один до одного (1Пет. 4:9)
- ✚ **Служити** один одному (1Пет. 4:10)
- ✚ **Мати покору** один до одного (1Пет. 5:5)

Трохи статистики

- 3 Якщо ти маєш їжу в холодильнику, одяг, дах над головою і на чому спати ... **то ти багатший, ніж 75 % населення Землі.**
- 3 Якщо у твоєму гаманці є гроші, а можливо і десь в скарбничці ... **тоді ти належиш до 18% багатих світу цього.**
- 3 Якщо ти сьогодні прокинувся і до того ж розумієш, що здоровий ... **тоді ти благословенніший за мільйони людей, що не доживуть і до наступного тижня.**
- 3 Якщо ти на власні очі не бачив страхіття війни, не пережив самотність у в'язниці, гоніння і голод ... **тоді ти в набагато кращому положенні, ніж 500 мільйонів тих, хто страждає від цього.**
- 3 Якщо ти буваєш на євангелізаційних зібраннях і не боїшся переслідувань, арештів, допитів чи смерті ... **тоді ти благословенніший ніж 3 мільярди людей.**
- 3 Якщо твої батьки живі і при цьому не розлучені ... **то ти відносишся до виключної групи людей, навіть у "цивілізованій" частині світу.**
- 3 Якщо ти дійсно вдячний Богу і щиро посміхаєшся ... **то ти щасливіший за багатьох, бо вони можуть так робити, але не роблять.**
- 3 Якщо ти можеш когось підтримати морально, підбадьорити і подарувати кілька приємних хвилин ... **то ти благословенний, бо через тебе Бог торкається Своєю любов'ю інших.**
- 3 Якщо ти можеш прочитати ці слова... **тоді ти маєш аж 2 причини для радості:** по-перше, знайшлася людина, що думає про тебе і захотіла підбадьорити тебе цими словами; по-друге, — що на відміну від тебе, більше 2-х мільярдів людей просто не вміють читати.

Тож, підбадьорся, бо ти дійсно благословенний Господом!

Лишилося ще трішки, друже, не журись...

Вже сонце низько-низько, подивись...

Вже день минає, скоро ніч прийде,

І все скінчиться враз, все перейде,

Душа зрадіє — Цар Ісус гряде,

І вірних із Собою забере.

Лишилося ще трішки, друже, не журись...

Ти лиш терпіння наостанок наберись...

Іде всьому кінець. Та сил ще треба,

Щоб ворога атаку взяти на себе,

Щоб переможцем увійти в оселі Неба...

Зміцнись. Там на хресті Ісус страждав за тебе.

Лишилося ще трішки, друже, не журись...

Свій погляд завжди направляй у вись...

Лиш там віднайде спокій столмена душа,

Лиш там забуде горе, де зірниць краса.

Хай завжди серце лине в ясні небеса,

Хай ні на мить не стихне в нім Отцю хвала...

Лишилося ще трішки, друже, не журись...

Тримайся в боротьбі, не падай і не гнись,

Зміцняйся у молитві щирій від Отця,

Надію поклади свою всю на Христа,

Хай не зневіриться у Нім твоя душа,

Його слідами йди до вічного життя.

Лишилося ще трішки, друже, не журись...

Мов те ягня, ти Пастирю своєму покорись,

Бо лиш у Нім — надія і терпіння,

В Нім — джерело любові і смирення,

У Нім для тебе є потік благословіння,

У Нім — прощення... Для душі спасіння...

Фігове дерево

Думками лину в давню Палестину,
Де закарбовано історії сліди.
Очима мислі бачу ту картину:
Квітневу¹ теплу, яснолицю днину
І чую клич: “Дорогою цією йди!”

Дивлюсь, Ісус та учні смаглочолі
З Єрусалиму у Віфанію ідуть.
І древо фігове край дороги
Зелене і не відає знемоги —
Мандрівники сідають там передихнуть.

Простує Вчитель з учнями до нього,
Аби спожити свіжий, соковитий плід,
Але крім листя й стовбура стрункого,
Немає фіг, ні пуп’янка малого —
Верхів’я буйне споглядає небозвід.

І Життєдавець мовив певне слово:
“Із тебе плоду хай не буде вже повік!
До завтра² згинеш ти обов’язково!”
І всохло дерево не випадково —
То був його останній хизування рік!

Ісус, наш християнський Життєдавець,
Своєю кров’ю на Голготі нас купив,
Тож хай ніхто не діє, мов лукавець,
А щиро трудиться, як хлібодавець,
Для труду християн усіх Він спорядив.

Тому перебуваймо в Нім щоденно,
Щоб не ставався в Божій праці недорід.
Бадьоро діймо з піснею, надхненню
І серце буде битися блаженно —
Для Господа зароджуймо рясніший³ плід.

Леонід Коровник
18 грудня 2007

Моє життя — подорож

Я проходжу в житті через гори, долини
По стежині вузькій зустрічаю тернини,
Та з надією йду. Дивний захист я маю
Лиш в Ісусі, бо завжди мене Він тримає.

Я проходжу в житті крізь недолю і горе,
Дують буйні вітри у життєвому морі, —
Дивний спокій мені і відвагу дарує
Той, хто пильно за мною усюди слідкує.

Я проходжу життя у зневазі й наругах —
Довіряюсь своєму найкращому Другу:
Лиш Ісус допоможе нести все з терпінням,
Лиш Він приклад мені на дорозі спасіння.

Я пройду у житті через всі перешкоди,
Твердо вірю, що світ не завдасть мені шкоди,
Бо щитом благодаті Ісус прикриває
Й злі нападки на мене Він Сам відбиває.

З Ним ввійду я в небесну чудову країну,
Неозору, сіяючу, світлу Вітчизну,
Там з спасенними радісно буду співати,
За любов і спасіння Христа прославляти.

Збірка християнської поезії
“Живе джерело”

¹ Літо починається в Палестині в березні, а фігі вже можна їсти в час Пасхи — у квітні.

² До завтра — «А проходячи вранці, побачили фігове дерево, усохле від кореня» — Мр. 11:20.

³ Рясніший плід — Ів. 15:2.

Все марнота

(Екл. 1:2)

“Все — марнота на цій землі”, — слова пророчі.
Та тільки коли смерть загляне в очі,
Збагне людина істину цих слів.
А шкода! Бо на це важке питання —
Як наше тут земне перебування —
Ще Соломон у притчі відповів.

І хоч з тих пір пройшло часу чимало,
Це слово менш насущним ні — не стало.
Подивишся, то так і є воно.
Потрібна нині й нам пересторога,
Тож слово це нам послане від Бога,
Хоч сказано було давним давно.
І справедливі ці слова й понині:
Немає щастя на землі людині,
Котра кладе надію на земне.
Бо час проходить і не повертає,
Життя людини швидко проминає.
І що вона тут, на землі, візьме?

Оці плотські гріховні насолоди,
Що передчасно у могилу зводять,
Лишають гіркоту і серця біль?
Багатство й слава теж скороминучі,
І жадоба всього, що бачать очі,
У розпачі нездійснених надій.

Все марнота тут. Все земне — дочасне.
Щасливий той, життя хто має вічне
Й небесні скарби на землі зібрав.
Хто вибрав собі праведну дорогу,
Усе своє життя довірив Богу
І правим перед Господом представ.

Михайло Клекоць

Що то життя

(Якова 4:14)

Що то життя? Воно як цвіт, як пара,
Хто б розумів його в земній імлі?
Воно приходить і відходить зараз,
Ми лиш паломники і гості на землі.

Тут тяжко й сумно нам не раз буває,
Так як воно від віку вже було, —
Ніхто тут Бога серцем не шукає,
А кожен любить лиш чинити зло.

Спокою на землі ніхто не має,
Одна війна скінчилася і знов -
Сусід сусіда атомом лякає,
Бажаючи пролити знову кров.

Працюють тяжко, щастя доганяють —
Воно ж як марево втікає. Люди ті
Нещасними без Бога умирають
Бо справжнє щастя тільки у Христі.

Погляньте лиш — й побачите усюди
У кожний день і в кожную навіть мить,
Як скаржаться усі нещасні люди —
То серце їх, то голова болить.

Щасливий той, хто завжди піднімає
Сердечні очі вгору, до небес,
Хто з вірою й надією чекає
Господніх обітниць, Його чудес.

Хто все дочасне сміттям називає,
В майбутнім хто шукає вічних благ,
Лише таких Господь благословляє,
Такії будуть з Богом в небесах.

Адам Штурма

Ми повинні для Господа жити
І тоді, коли все проти нас.
І ця назва свята “Божі діти”
Перевірена буде в свій час.

Ми так часто Христові невірні
В тих обставинах, що Він дає...
Християнства ж свого бідний рівень
Спішимо оправдати, чим є.

Щоб духовно щодня нам зростати,
Щоби видна була в нас любов
І характеру цілісність мати —
Ідеальних не треба умов.

І в ворожім оточенні можна
Жити свято, всіх гріти теплом,
Мати в серці і мир, і страх Божий —
Це дасть силу здолати все зло.

А тепличних умов хибний спокій
Лиш припинить духовний прогрес.
Ось чому так вражає красою
На вершині гори едельвейс!

Збірка християнської поезії
“Живе джерело”

Великодні мотиви

I ГОРА ГОЛГОТА

Хоча не рано і не пізно
Та на Голготі вже завізно,
Іде подія не буденна —
Юрба розбурхана, шалена
Роздратовалась, аж сичала,
І власну душу продавала
За нуль, ну, просто гірше Юди!
Ті люди стали, мов не люди,
Криклива, роз'яріла рота¹,
Мов з пекла вирвалась піхота,
Бо сам диявол їхні груди
Наповнив злом і ті заблуди
Усе чинили, як в тумані,
Чи, мовби дикуни погані,
Христа жорстоко розпинали,
“Осанна”² ж перед тим співали,
Та слово “гріх” давно в музеї,
Тож діяли, як фарисеї³,
І ніби грози насували,
Архієреї їх цькували,
Й раділи, як помер Месія.
Коли ж бо Йосип з Никодимом
Отруйним не пропахли димом,
Христа удвох похоронили
Й до гробу камінь привалили,
То вороги тріумфували,
І перемогу відзначали,
Сказали: це, щоб жодні сили
Його повік не воскресили!
Відчули втіху й сатанукеї —
Безбожні в них були ідеї⁴.

II НІЧ ПЕРЕД ВОСКРЕСІННЯМ

Злі сили у веселому танку,
Бо правда у терновому вінку,
Гадали буде вік вона мовчати —
До каменя приклали і печать.
У пеклі чути вигуки і свист,
Бо є рекомендований десь лист,
Що смерть Христова буде без пуття —
У вічність Він пішов без вороття!
Таке казав їм сатана-артист,
Неправди батько⁵ та авантюрист.
Хоч темна, “як графіт”, була та ніч
І сповила докільля зусібіч,
Нікому не промовивши слівця,
Вона доходила свого кінця,
Бо зарум'яниться рожевий день,
День передзвонів, радісних пісень!

III ВОСКРЕСІННЯ

Ще темно. У природі нітелень,
Але за обрієм почався день
І сонце лине там на висоту,
Щоб привітати хвилину ту святу,
Коли Христос всесильний без вагань
Воскрес, переступивши смерті грань!
Три дні Він мертвий був, але ожив
Усім пекельним демонам на здив,
Бо Альфа і Омега не вмира —
До пекла й неба має всі права!
Тож зарум'янився рожевий день

І світ аж молодіє від пісень,
Прийшла обіцяна нова доба
І ми почули янгола слова:
Його немає в гробі, бо воскрес!
Оце найбільше чудо із чудес!
Так сонми стали на безсмертя путь
І з Ним в любові й вірі спільно йдуть,
Любови ж подвиг обезсмертив Він,
Що й свідчить кожен великодній дзвін.
Нехай той дзвін пробудить, друзі, й вас,
Бо ради Вас воскрес безсмертний Спас.

Леонід Коровник
20 грудня 2008

1 Рота — велика кількість людей.

2 Осанна — Мт. 21:8-11.

3 Фарисеї — Мт. 23:1-7.

4 Сатанукеї заперечували воскресіння померлих, безсмертність людської душі, існування янголів, майбутній суд тощо.

5 Батько неправди — Ів. 8:44.

У лев'ячій ямі

*Продовження.
Початок в попередніх номерах*

Був у нас у Харківській тюремній лікарні один лікар — Паперний Григорій Соломонович. Він заходив у палати, цікавився нашим самопочуттям, вів з нами різні індивідуальні бесіди.

Кілька разів, коли я звершував молитви у камері, Григорій Соломонович чув, як я молився. Одного разу у нас відбулася ґрунтовна бесіда на духовні теми. Я попросив лікаря, щоб він узяв у своїй бібліотеці Євангеліє для службового користування, і я знайду йому багато місць на підтвердження того, про що говорив. Коли лікар переконався, що я психічно здорова людина й глибоко вірю в Господа нашого Ісуса Христа, то став клопотатися, аби мені влаштували перекомісію.

Одна співробітниця з медперсоналу повідомила мені, коли буде та перекомісія, і я у той день перебував у пості й молитвах до Господа.

Нарешті мене викликали. Зайшов до кабінету, побачив там кілька лікарів-психіатрів і серед них Паперного Григорія Соломоновича. Очолював комісію професор Шагам. Він відразу ж попросив мене, щоб я розповів про те, як повірив у Ісуса Христа. Я засвідчив їм, як Господь полюбив цей світ, людей, як Ісус залишив славу небес і пішов добровільно на тяжкі страждання, аби викупити нас від полону гріха, як Він воскрес і вблагав Отця Свого Небесного, аби Той послав на землю замість Себе нового втішителя — Духа Святого.

Коли я все те розповів, професор сказав: "Я вас дуже прошу, помоліться при нас". Розпочав я молитву такими словами: "Бог Авраама, Ісаака та Якова! Ти сьогодні, вчора й повіки Той Самий. Ти бачиш, що тут присутні істинні нащадки по плоті, сини Ізраїлю — професори, лікарі. Ісусу Христе, ти також є нащадком з роду Давидового по плоті. А мене Ти віднайшов і покликав із поган, відкрив мені Своє Ім'я, очистив і освятив Своєю кров'ю. Прищепив мене, мов дику рослину до шляхетної

маслини. Благаю Тебе, попроси Отця нашого Небесного, щоб присутні тут нащадки Авраама, Ісаака та Якова теж пізнали Тебе, Христе розп'ятий, і отримали від Тебе життя вічне".

Коли я закінчив молитву, підійшов до мене професор Шагам, міцно обійняв і сказав: "Може тобі краще залишитися в лікарні? Бо в таборі на тебе чекає важка фізична праця". Я йому відповів: "Ви зрозумійте, прокурор Грім сказав, що на все життя запроторить мене в "сумашедший дом". Коли б я не попав до вас, до чесних, порядних людей, то мене б завезли до Казанської "психушки", почали б робити уколи, і зі здорової людини зробили б посправжньому хвору. Тому, якщо ви переконались в тому, що я не хворий психічно, а глибоко віруючий християнин, то прошу вас так і написати у висновку комісії й звільнити мене з цього закладу".

Лікар Паперний розгубився: “Так що мені писати?” Я йому кажу: “Ви три роки спостерігали моє життя. Психічно хворі люди наповнені злобою й зневірою, — ми ж, християни, наповнені Духом Святим. Плоди ж Духа — любов, радість, мир, довготерпіння, милосердя, віра, смирення, стриманість. І все це ви бачили в мені. То ви так і пишіть. Пишіть лише правду”. Лікар відповів: “То ти віриш, що моєю рукою буде писати Сам Бог?” Я йому сказав: “Якщо ви будете писати правду, то вашою рукою буде водити Сам Бог, так як Бог є Богом правди”.

Висновок комісії про те, що я є здорова людина, спрямували до Києва. Прокурор Грім опротестував рішення комісії, й мене ще з вісім місяців тримали в лікарні із психічно хворими в'язнями.

Через вісім місяців знову було зроблено перекomisію. Цього разу лікарську групу очолив професор, лауреат Державної премії Погибко. Вони підтвердили, що я є здорова людина. Після цього мене звільнили з лікарні і відвезли до Києва.

Оскільки я вже не був хворий, то за законами комуністичної партії мене мали судити.

Першими, хто мені зустрівся під час слідства, були прокурор Леднікова та майор КГБ Касьяненко. Відразу ж, тільки-но почалася розмова, прокурор Леднікова сказала мені, що я фанатик. Коли б я читав не лише Євангеліє, а й інші книги класиків світової літератури, знайомий був із працями видатних філософів, то я б не повірив у Бога. Я їй на це відповів: “У Великій Радянській енциклопедії сказано, хто такі фанатики. Фанатик, це людина, що відзначається несамовитістю, крайньою нетерпимістю до інакоровуючих, здатна на дикі ексцеси проти інших. Чи можуть ті лікарі, до яких ви мене направили, хоч щось сказати про мою несамовитість? Ні. Бо інакше вони не визнали б мене здоровим. Подивіться у висновки медичної комісії. Чи я є тою людиною, що нетерпима до інакоровуючих? Це аж ніяк не стосується нас, християн, бо ми любимо всіх, у тому числі й вас, молимося за вас, щоб Господь дав спасіння й вам. Ми, християни, вас за ваші атеїстичні переконання у в'язниці й “сумашедшие дома” не садимо, а вислуховуємо і з любов'ю, намагаємося переконати вас у вашій неправоті, якщо на те є можливість. Це ви ставитеся до нас нетерпимо, кидаючи нас до в'язниць та “психушок”. То хто з нас є справжнім фанатиком?”

Потім я їй сказав: “Давайте краще поговоримо про Христа й при тому розп'ятого. Тут Бог почав діяти через мене Духом Святим. Прокурор задає запитання, а Дух Святий так їй мудро відповідає, що вона після півторагодинної розмови кінець кінцем сказала:” Далі я з вами не можу говорити, оскільки в думках уже майже християнка й нічого проти не

знаходжу.” Майор Касьяненко тоді відповів: “Якщо вас, прокурора Києва, людину з вищою юридичною освітою, він уже зробив християнкою, то як же його можна відпускати на волю?”

Мене повезли на суд. На суді було задано теж саме запитання: розкажіть, як ви повірили в Ісуса Христа. Мене судив Київський обласний суд під головуванням Глуценка. Рішення суду: десять років режимних таборів і п'ять років заслання з урахуванням того, що я вже відсидів три з половиною роки у “психушці”.

Перебуваючи в ув'язненні, я жодного разу не писав ніяких оскаржень і заяв про перегляд справи. Молився і просив Господа, аби Він Сам дав мені одкровення, коли треба таку заяву писати, щоб Він Сам вказав мені, куди писати й коли.

Після смерті Сталіна, вже в 1954 році, Господь у сновидінні показав те, про що я просив Його. Ось що мені приснилося. Я в Москві у Кремлі. Із зали виходить Молотов. Я звертаюся до нього й розповідаю, як повірив у Ісуса Христа, за що мене арештували й засудили. Кажу йому, що це є порушення Радянської Конституції, де сказано, що “свобода отправления религиозных культов сохраняется за всяким гражданином Советского Союза”. Він вислухав і сказав: “Нужно будет об этом подумать”.

Отримавши таке одкровення, я написав листа на ім'я Молотова, де описав усі свої злі пригоди, й просив його, щоб явив справедливість та милість до всіх християн-в'язнів.

22 червня 1954 року мене викликали до спецчастини табору й сповістили, що мою судову справу переглянуто й мене буде звільнено.

Тільки Господь міг дати нам таку міць, щоб ми змогли лишитися вірними Йому в тих жахливих, нелюдських умовах, щоб ми вийшли живими й неушкодженими з тої лев'ячої ями.

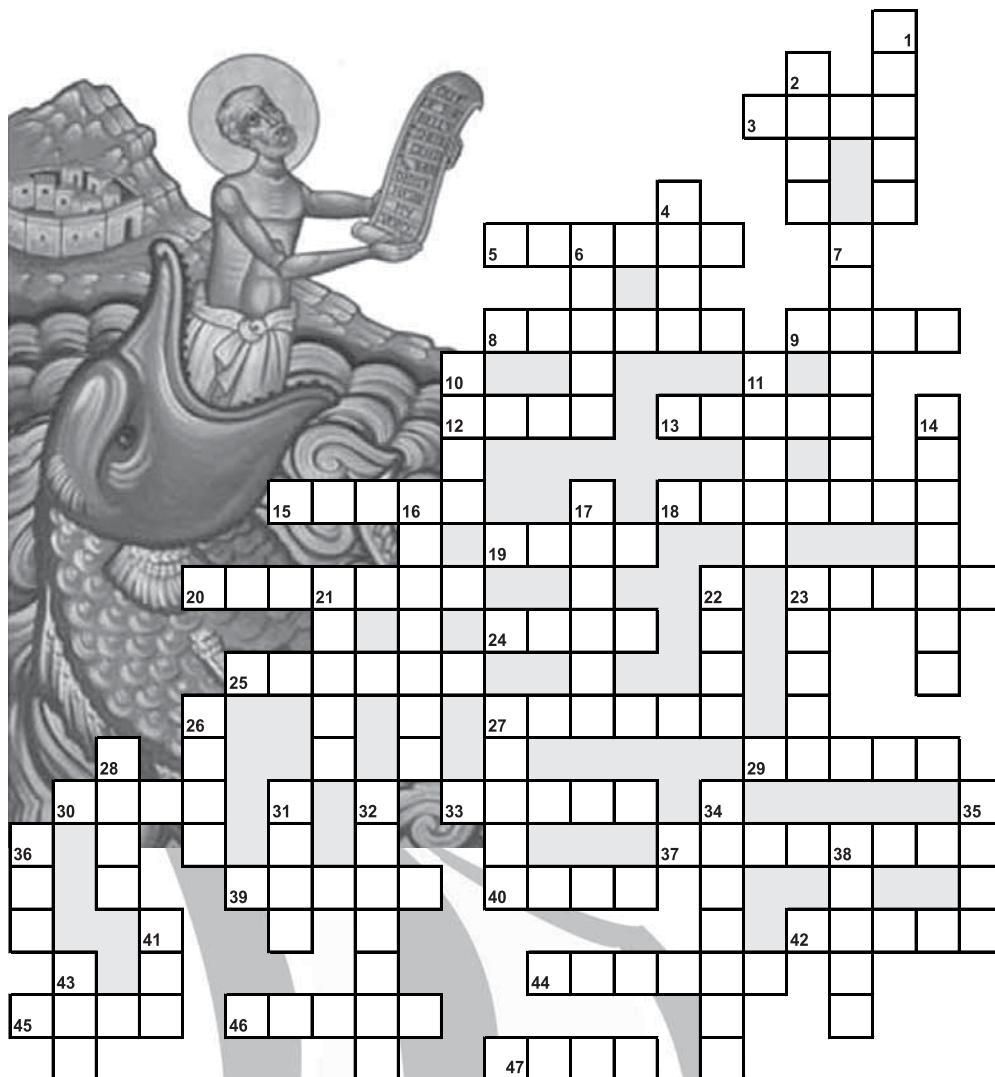
Слава Йому й безмежна дяка за це!

Дяка Йому й за те, що Він дав нам, християнам, можливість у країні тотального атеїзму під час жорстоких переслідувань свідчити про жертву Ісуса Христа. Надав можливість свідчити прокурорам, суддям, охороні, в'язням, лікарям, вченим, слідчим і багатьом іншим створінням Божим, які не знали Христа й не мали ані найменших здогадок щодо існування іншого життя, зовсім не схожого на те, до якого вони звикли. Життя в мирі, добрі, радості й любові. Тішу себе думкою, що я засвідчив про Ісуса також і першому поплічнику великого комуністичного диктатора В.М. Молотову. Хоч я бачився з ним лише уві сні, але на моїй заяві стояла його особиста віза, так що цілком імовірно, що товариш Молотов читав мого листа.

Володимир Либідь

По горизонталі:

3. Яфа — місто на березі моря, обладнане для навантаження, розвантаження і стоянки кораблів.
5. Йона — надзвичайний послик Божий.
8. Людина, яка відступає від загальноприйнятих поглядів, правил релігії та догм Біблії.
9. Ім'я чоловіка, що 8 років лежав розслаблений, котрого уздоровив ап.Петро.
12. Що обгорнуло Йону “аж по душу”?
13. Трагедія, яка сталася в історії людства, але котра більш ніколи не повториться.
15. Стан Ніневії через 40 днів, якщо місто не покається.
18. Місце, куди викинула Йону велика риба.
19. Стан викликаний здивуванням.
20. Глибока пропасть, водяний вир, що оточив Йону.
23. Відшкодування Йоною вартості за проїзд.
24. Впевненість у позитивних якостях; а також у мові моряків і будівельників команди, що означає — “вгору!”
25. Дар Богу, що принесли моряки.
27. Що Йона просив коли подув гарячий вітер.
29. Одежа, котру скинув цар в знак покірності перед Богом.
30. Євангелист, котрий згадує за проповідь пророка Йони.

По вертикалі:

33. Що моряки просили в Бога не давати на них за душу Йони.
37. Що моряки складали, коли приносили жертви Богові?
39. Сили природи, котрі слухались наказів Ісуса Христа.
40. Острів у Середземному морі, котрий мав Добру Пристань.
42. Таємний, самовільний від'їзд Йони.
44. Як кордони поставила земля, щоб Йона залишився в безодні?
45. Що оголосили ніневітяни, повіривши Богові?
46. Що вплинуло на Йону так, що він став просити собі смерті?
47. Що захищало Йону від сонячних променів?

Святого після переживань та труднощів.

1. Почуття, яке переповнило моряків, котрі побачили, що “спинилося море від своєї лютої”.
2. Бушуючий великий водний простір.
4. Поганські ідоли, до котрих кликали моряки під час великої бурі.
6. Ім'я Господа, що використовує останню букву алфавіту.
7. Погіршення загального духовного, матеріального чи фізичного стану людини, або зниження рівня розвитку суспільного життя.
10. Оклик батька на арамейській мові.
11. Стан, котрий отримує християнин чи церква від Духа

14. Просьба, звернення до Бога моряків, перед тим як викинути Йону в море.

16. Велике-превелике місто, на три дні ходи.

17. Пропущене слово: “...і нехай кожен _____ з своєї дороги.”

21. Зовнішній вигляд кого або чого, відтворений у свідомості, уяві чи пам'яті.

22. Міра відліку по котрій Йона ходив і проповідував в Ніневії.

23. На що цар змінив свій трон, почувши про майбутнє зруйнування?

26. Дім Божий, котрий Йона надіявся ще побачити, будучи в утробі великої риби.

27. Кількість днів, відпущених Богом Ніневії для покавання.

28. Непогода з сильним руйнівним вітром, що спіткала корабель з людьми.

31. Відчуття обурення, котре хотів відвернути цар від себе і свого народу.

32. Яскраве освітлення горизонту перед сходом сонця.

34. Як очерет покривав голову Йони у вирі морському.

35. Нещастя, що настигло моряків на шляху в Таршіш.

36. Той, Хто пожалів щодо лиха, і відвернув його від ніневітян.

38. Місце покавання Йони.

41. Велика морська риба.

43. Пора часу, в котру зник вирощений Богом рициновий куш.

Відповіді на кросворд опублікований у №6, “Царський”:

По горизонталі: 2. Соломон 5. Амація 6. Саваот 10. Барак 11. Петро 12. Йоглі 14. Єровоам 19. Молох 21. Янні 22. Іра 23. Ціц 24. Аса 25. Мааха 26. Єсей 31. Ніневія 34. Струп 35. Корей 36. Біхрі 37. Йоктан (Бут.10:25-29) 39. Шаллум 40. Седекія

По вертикалі: 1. Боаз 3. Балак 4. Садок 5. Азарія 7. Талмай 8. Нерон 9. Аріох 13. Агріппа 14. Єгорхін 15. Манасія 16. Йосафат 17. Йорам 18. Міхей 20. Кір 27. Святий 28. Ангел 29. Авнер Єгорам Буккі 33. Цілла 38. Аге

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Бapтистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-Бaptистська Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська Бaptистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Бaptистів м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

Вісник Правди в інтернеті
<http://www.visnykpravdy.com>